

NOAPTEA PREȘEDINTELUI

OVIDIU EFTIMIE

NOAPTEA PREȘEDINTELUI

OVIDIU EFTIMIE

© Ovidiu Eftimie

Contractul pentru pactul ficțional trebuie redactat în limba noastră și semnat și de partea română.

Toate drepturile rezervate.

eftimie.net

facebook.com/eftimie.net

patreon.com/eftimie

Amurg de toamnă violet...

Din turn, pe câmp, văd voievozi cu plete;

Străbunii trec în pâlcuri violete,

Orasul tot e violet.

PREAMBUL

Evenimentele descrise în această carte au avut loc în toamna anului 2010 în capitala României și în zona mării negre. Majoritatea informațiilor sunt extrase din dosare ale Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Biroului pentru Combaterea Crimei Organizate și a Serviciului de Pază și Protecție. Începând cu 2012 informațiile au început să fie retrase din arhivele publice și adunate toate în fișetul II/12, aflat la Arhivele SRI de la Măgurele. Depozitul a ars de trei ori până acum, dosarul fiind incendiat și refăcut de doi mnemoniști ai serviciului și reîncredințat serviciului PSI, care l-a ascuns în buncărul subteran din strada Batiștei. Unul din cei mnemoniști a murit în 2017, din cauza unei supradoze de droguri la spitalul din Constanța, unde lucram ca medic rezident, dar nu înainte de a-mi da detaliile esențiale precum și multe amănunte necunoscute publicului.

Consider că este util pentru țara noastră să facem publice aceste fapte, cu toate riscurile de rigoare. Prea mult timp serviciile secrete s-au folosit de astfel de dosare pentru a șantaja diverse persoane publice. Sper ca următoarele rânduri să aducă ceva lumină cu privire la evenimentele din noaptea de 12 spre 13 septembrie 2010.

Capitolul 1

CE TRAGEM ÎN SEARA ASTA?

Adrian, Nelule, care sunteți acolo? Trimiteți un băiat la mine în birou, s-a auzit vocea tabagică și dură a președintelui, în ea simțindu-se și un pic de melodie de la alcool. Seara se apropia și soarele abia mai lăsa câteva raze de lumină printre copacii din curtea palatului Cotroceni.

Ușa masivă și capitonată s-a deschis greu, semn că cel care făcea gestul nu era obișnuit cu ea. În prag își făcu apariția un tânăr blonduț, tuns scurt, îmbrăcat într-un costum ce ar fi părut elegant dacă nu era luat de la second-hand. Omul aproape că nu avea niciun fel de pilozitate facială, sprâncenele blonde abia i se vedeau pe fața lăptie. Ochii îi erau de un albastru spălăcit iar în urechea dreaptă avea o cască.

De cealaltă parte, la birou, președintele era roșu aproape tot, la cămașă, cu primul nasture desfăcut și cravata lăsată liberă. Se asorta într-un fel cu mobila veche maronie, cu steagul României din stânga sa și părea că se încadrează foarte bine cu pictura din spate ce înfățișa un cavaler țanțoș cu o căciulă extraordinară, ce trecea falnic, călare, printre diverși boieri și țărani. Tot în stânga președintelui se afla un radiocasetofon cu luminițe led în jurul difuzoarelor, numit vulgar „dublucas” că permitea introducerea a două casete audio deodată. Două din butoanele aparatului erau arse, ca și cum cineva ar fi uitat o

țigară pe ele, și negrul lor se transformare într-un fel de deformare gri-verzuie. În aparat erau două casete, una cu selecții de Bach, folosite pentru recepții oficiale, alta cu „Best of Azur”. În această seară din difuzoare se auzeau tânguierile solistului de la Azur și părea că înregistrarea fusese făcută la o nuntă, că se tot auzea un ecou.

Lângă casetofon era un volum gros pe care scria „Levantul” iar pe cărțulia cât o biblie se afla o scrumieră aproape plină din care ieșea un firicel de fum. Coperta cărții era ruptă parțial, ca și cum cineva ar fi jupuit fâșii din ea.

În dreapta președintelui erau o sticlă de Chivas Regal, două pahare, dintre care unul era plin pe jumătate, și-o cană mare de cafea, ciobită, cu urme de zaț pe lângă mâner. Tot acolo era un telefon cu butoane, îngălbenit de vreme, și el ars cu țigara pe lateral.

Președintele fuma cu sete.

-Hai, ce faci, stai acolo ca o momâie. Vino înapoi, strigă președintele privind cu ochii săi întreaga încăpere.

Tânărul s-a apropiat neștiind la ce să se uite exact, că un ochi al omului de la birou părea că se uită spre fereastră în timp ce celălalt privea zâmbitor spre paharul pe jumătate plin.

-Ești nou, nu-i așa, cine ești?

-Da, să trăiești, sunt de-o săptămână detașat pe acest obiectiv. Mă numesc Vitalie Conduc.

-Vitalie? Ești basarabean, ai? Îl știi pe Tomac?

-Mă scuzați, pe cine?

-Eugen Tomac, omul meu, și el e basarabean ca și tine.

-Am fost informat despre dânsul, nu-l cunosc personal.

Eu nu am prea stat în republică, sunt orfan de la zece ani, părinții au murit în Transnistria. Am fost trimis la o mătușă la Iași, am crescut acolo.

-Aha. Da ești basarabean, da? Deci ții la băutură.

Tânărul zâmbi fâstâcit.

-Domnule președinte...

-Hai lasă-mă cu astea. Poți să-mi zici domnule președinte Bănescu. Ce bei?

-Știți, nu pot, sunt în timpul serviciului...

-Aha, decretul 400, consumul de băuturi alcoolice la locul de muncă. Oare nu l-am abrogat pe ăsta? se întrebă un pic confuz președintele. Nu contează, știi decretul 402?

-Decretul 402, întrebă timid Vitalie.

-Decretul 402: Bea și șeful, bem și noi! rosti fericit președintele și izbucni într-un hăhăit sonor. Hai, zi ce bei.

-Nu știi domnule președinte, nu cred că se cade.

-Rahat cu pește, mi-au trimis singurul moldovean nebețiv. La Iași zici că ai crescut?

-La Iași, da.

-Ce școală ai făcut?

-Colegiul militar de la Câmpulung Moldovenesc, apoi filozofia la Iași.

-I-auzi, filozof ca Pleșu. Da' ăla nu știa să bea. Nu-mi spune că n-ai băut la cămine că nu te cred. Și Socrate bea, cred că de-aia a și murit. Ei bine, Vitalie din Iași, în cinstea ta radem o navetă de Cotnari, merge?

-Cum spuneți dumneavoastră domnule președinte.

-Merge, dă-te dracu, că nu e grasă de-aia de chioșc. Mi-a trimis Deleanu ceva bun din cramele lui. Stai un pic.

Președintele a pus mâna pe telefonul galben, a format un interior și a început să turuie.

-Ileana, Valerica, care sunteți acolo, fă? Să se ducă una la beci, aduceți o ladă de-aia de Cotnari. Roze? Ce roze, tâmpito, am eu față de om care bea roze? Adu-l pe ăla roșu. Ăla roze ambalează-l și trimite-l cadou la poponarul de la Ambasada SUA. Sigur o să-i placă bulangiuului. Bagă în el o

scrisoare de-aia cu respect și colaborare, tu-l în gât de crăcanat. Nu mă interesează, să-l scoateți din beci că-mi spurcă rezerva, căca-l-ar dracii.

Vitalie se foi neliniștit pe scaun.

-Ce-ai, ești bine?

-Sunt bine domnule președinte, totul e în regulă, spuse tânărul și examinează încăperea pentru a-și înregistra în memorie căile de acces și punctele vulnerabile. Își pipăi arma de la subrațul stâng.

-Ce pocnitoare ți-au dat, Beretta?

-Da.

-Bună și-aia, pe vremea mea aveam Carpați. Aveai mai multe șanse să omori pe cineva cu el dacă-l loveai în cap cu el. Ia, zi, ce ți-au spus șefii despre mine? Cum trebuie tu să păzești pe președintele statului?

-Mi-au spus să nu mă sperii, în primul rând.

-Hă hă hă, hăhăhăi președintele și deschise un sertar. Din el scoase un Glock 44 și-l trânti pe birou. Uite, am și eu pocnitoare, dacă vrei ieșim mai încolo și împușcăm niște șobolani. Pe-aici, prin Cotroceni, stau cei mai nespălați dintre bucureșteni, e plin de șobolani.

-Nu cred că este sigur să facem așa ceva.

-Ba e, taci din gură, ne uităm și noi să nu fie lume pe stradă. De la cât nimeresti un sobol?

-Nu știu, domnule președinte, n-am încercat.

-Nu știi să te distrezi. Pe noapte, am spart unul și de la 15 metri. Praf l-am făcut. Din prima, pac, unu singur glonte.

Ușa biroului s-a deschis din nou, de data aceasta mai tare, împinsă cu fundul de o doamnă în halat alb ce căra o ladă de sticle de vin. O aduse cu greu până la birou.

-Las-o aici, în față, ne descurcăm. Auzi, și adu două sticle de Borsec. A, și Ileană, fă și tu o porție de mici la băieții, cât să zic, fă 20 de mici. Mănânci mici, Vitalie?

-Mănânc.

-20 rămâne, pune chifle și bagă și muștar, nu te zgârci. De Tecuci, să nu te prind că-mi aduci de-ăla prost de care ați adus tura trecută că vi-l torn în cap.

Femeia a plecat vizibil nemulțumită.

Președintele a cotrobăit în birou și a scos două căni de metal destul de mari și un tirbușon. I-a cerut sepepistului să-i dea o sticlă din ladă și a desfăcut-o cu gesturi de expert. Apoi turnă vinul în ambele căni și întinse una tânărului.

-Hai noroc!

-Să trăiți, îngăimă blondul și atinse doar un pic cu buzele cana, că încerca să-și păstreze luciditatea. Abia intrase în tura de noapte, iar noaptea se anunța lungă, obiectivul numărul 1 părea plin de energie.

-Fumezi?

-Nu, să trăiți.

-Bine faci, și eu am zis că mă las de fumat, dar nu pot, prea mult stres, înțelegi, treaba de președinte e grea. Trebuie să fumez, altfel bat pe cineva.

Începu să cotrobăie într-un sertar și scoase o cutie de ness. Din ea turnă pe masă câțiva muguri de marijuana și-i împărți în trei grămăjoare. Două dintre ele le băgă la loc în cutie și cutia înapoi în sertar.

-Domnule președinte, acolo este ceea ce cred eu că este?

-Dacă crezi că e marijuana, da. Am găsit-o la bagaboanta de fie-mea în casă, că umblă cu tot felul de golani. I-am confiscat-o, nu am nevoie de un scandal de presă acum, să se mai audă că fie-mea e drogată, continuă cu glas egal președintele și începu să sfărâmițeze grămăjoara de pe masă. Apoi dădu scrumiera, deschise cartea și o răsfoi cu interes mângâind paginile.

-Băi, ce calitate, uită-te și tu, pe ce hârtie bună l-au tipărit pe ăsta. Cel mai important scriitor al nostru, ai auzit de Cărtărescu, Vitalie?

-Am auzit, da.

-El mi-a făcut cadou cartea asta. Foarte bună carte, spuse președintele și-și linse degetele după care rupse o foaie. O îndoii și trase cu mâna de pe birou grămăjoara pe hârtie pipăind atent cu degetele. Apoi rupse o bucată din copertă și făcu un cilindru mic.

-Ha, uite ce scrie pe asta, Editura Humanitas. Calitate, tată! râse președintele.

Își verifică pachetul de țigări și scoase un oftat.

-Vitalie, ți s-a făcut briefingul, da, știi care-s principalele tale îndatoriri, da?

-Da, să trăiești.

-Bun, atunci dă o fugă până aici în intersecție și ia-mi două pachete de Kent lung. Uite aici cinci sute de mii, poți să păstrezi restul. Hai, executarea. Nu merge asta fără un pic de tutun, mă înțelegeți?

Când Vitalie s-a întors încăperea era plină de fum, sticla de Chivas era goală și la fel și cea de vin. Președintele vorbea la telefon, vocea sa făcând să tremure perdelele.

-Nu, domnule Turcescu, președintele nu trebuie să dea explicații, președintele are o țară de administrat. Eu răspund în fața poporului, nu în fața unui măscărici ca Gigi Becali care nu înțelege probleme de stat. Vă doresc o seară plăcută, spuse președintele și trânti telefonul. Luă pachetele de țigări de pe birou și se uită dezamăgit la sepepist.

-Uite, bă, Vitalie, voiam să mă relaxez și mă enervează ăsta. A trebuit să intru în direct la televizor. Iar. Fir-ar pielea lui a dracu, dacă eram pe vapor îl aruncam peste bord. Și nici nu pot să-l arestez iar să-i fac un dosar durează. E nașpa să fi președinte, n-ai nicio putere.

-Da, am imunitate. Am imunitate de mă cac pe mine, pot să dau și la alții, spuse dezamăgit președintele și-și mai rulă o țigară. Trase adânc în piept, tuși și o îndreptă spre sepepist.

-Bagi?

-Nu mulțumesc.

-Bine faci, fumatul nu e bun. Și nu vrei să zică lumea despre tine că ești drogat, continuă să filozofeze președintele în timp ce mai desfăcea o sticlă de vin. Se lăsă în scaun pe spate, puse mâna pe o telecomandă și aprinse televizorul, aflat undeva în stânga sa, pe o măsuță.

-Hai să ne uităm la fotbal, vedem ce mai face Steaua.

Pe ecranul televizorului apăru un meci de fotbal care se opri aproape imediat, lăsând loc de reclame. Președintele mai trase un fum indiferent și o dușcă de vin direct din sticlă. Apoi imaginea se comută într-un studio unde stăteau trei oameni cu priviri și haine de șomeri, care încercau să pară preocupați. Unul din șomeri începu discuția, uitându-se la ecran ca și cum ar spune ceva interesant.

-Da, am revenit în studio după această primă repriză cu foarte multe faze la ambele porți, dar puține finalizări. Îl avem în direct prin telefon pe finanțatorul Stelei, domnul Gigi Becali, domnule Becali, ne auziți.

-Dea, v-aud.

-Cum vi s-a părut această primă repriză domnule Becali.

-Cum să mi se pară, și-au bătut joc, păi dacă îți bați joc de bali pe banii lui Becali, Becali e fraier sau ce? Le-am zis să

joace cu Marin pe dreapta, nu l-au ascultat pe Becali. Dar salarii vor!

-Și arbitrajul?

-Ce arbitraj. Ce să facă arbitrul dacă noi nu dăm nimic, Iacob dă în minge ca în varza pe câmp la mă-sa acasă. Păi nu vede bunul Dumnezeu pe Becali și-i trimite suferință, asta e, îl dau afară, ba nu, nu mai dau niciun ban!

-Vă retrageți de la echipă?

-Ascultați-l pe Becali, dacă armata, sau ministerul îmi dă banii investiți, banii lui Becali, le dau echipa. Să facă borș cu ea!

-Domnule Becali dar...

Președintele pufni zgomotos și schimbă canalul. Pe ecran își făcu apariția o fată care ar fi putut trece drept frumoasă, dacă nu ar fi avut cam 70% din față doar dinți.

-Latifundiarul din Pipera a anunțat că...

-Bă, fir-ar mama lui al dracu, nicăieri nu scap de asta?

Președintele închise televizorul și aruncă cu telecomanda în el. Zgomotul fu puternic, dar nu se sparse nimic.

-Vitalie, bea-ți vinul, că avem treabă. În seara asta ieșim în oraș să tragem ceva, decise președintele.

-O să sun să aducă mașina.

-Nu suna nicăieri. Asta e o treabă doar pentru noi doi.

-Îmi pare rău domnule președinte, protocolul cere ca...

-Dă-l în căcat de protocol, protocolul sunt eu. Eu sunt șeful statului major general, șeful țării, eu decid cum merg. Hai, bea aia.

Sepepistul mimă din nou că bea vin pupând cana.

-Ești gata, da? Să mergem, spuse președintele și se îndreptă spre fereastră.

-Nu ieșim pe ușă?

-Nu, că dacă am ieși pe ușă ar ști toată lumea unde mergem, nu pricepi?

Capitolul 2

RĂZBUNAREA PREȘEDINTELUI

Vitalie stătea în umbră tremura și-și făcea cruce cu repeziciune în timp ce într-un copac din apropiere se auzea un hăhăit înfundat. Erau în apropierea palatului Victoria, în curtea unei vile impunătoare. Săriseră zidul de cărămidă tencuită ce înconjura grădina, sepepistul fiind uimit de agilitatea președintelui. În cască îi tot hârâia recepționerul.

-Iași, agent Iași, răspunde. Doi-zece, agent Iași răspunde. Sepepistul tăcea și o transpirație rece i se scurgea pe tâmpile.

-Agent Iași, recepție, răspunde. Sunt Florescu, Dumnezeii mă-tii de moldovean, răspunde că te omor cu mâna mea.

-Gen, gene... general Florescu, permiteți să raportez, Vitalie Conduc.

-Unde dumnezeii mă-tii ești? Unde este obiectivul?! Raportează imediat.

-Nu pot să vă spun.

-Dacă nu-mi spui jur pe ce am mai sfânt că te găsesc și-n gaură de șarpe și te toc ca pe chiftele. Spune dracului unde ești!

-Dacă vă spun nu mă credeți. Obiectivul mi-a zis să nu spun.

-Te-ai tâmpit la cap, Vitalie, președinții vin și pleacă, ăla nu e Dumnezeu și nici șeful tău, eu sunt șeful tău, zi unde ești, zi unde-i președintele.

-Președintele este într-un copac.

În cască se auzit un răsuflat de ușurare. Mai multe voci apărură: „accident?”, „nu, e viu, n-are cum”, „iar a evadat nebunul”, „dobitocul de Vitalie n-a folosit codul”.

-Ce face obiectivul în copac agent Iași?

-Mă iertați, președintele stă în copac și râde.

-Unde sunteți, imbecililor?!, urlă Florescu.

-Suntem în curtea casei domnului Gigi Becali.

„a înnebunit nebunu”, „s-a dus să-l bată”, „îl taie”, „pregătește un echipaj, urgent, trimite toți oamenii acolo”

-Am înțeles. Calmează-te. Ascultă-mă cu atenție și spune-mi foarte clar ce s-a întâmplat. A sărit la bătaie?

-Nu.

-A fost vreo altercație, ceva?

-Nu.

-Obiectivul a făcut contact cu Gigi Becali?

-Nu, să trăiți, am intrat prin spatele casei.

-N-are sistem de alarmă?

-Are, dar domnul președe... obiectivul avea în buzunar un briceag cu clești și a tăiat niște fire, a oprit supravegherea video.

-Am înțeles. Continuă. Ce ați făcut odată intrați în grădină?

-Domnul... obiectivul a zis că are informații că domnul Becali are o oaie în curte, într-un staul mic, pe care o mulge când e supărat. Să se mai relaxeze.

-Așa, și ce caută obiectivul în copac, omule, nu mă mai ține aiurea pe fir.

-Păi preș... obiectivul s-a dus la staulul respectiv și i-a înjunghiat oaia cu briceagul.

-Ce-a făcut?

„a omorât o oaie”, „ce oaie?”, „oaia lui Becali, ciobanul are o oaie la Palatul de la Alexandru”

-După care mi-a cerut telefonul și l-a sunat pe Becali și și-a modificat vocea și i-a spus să verifice oaia dacă n-a fătat un miel de aur.

-Așa...

-Și s-a suit în copac să se uite la el cum reacționează.

-Și ce se întâmplă acum?

-Acum domnul Becali e în staul și plânge și domnul președinte e în copac și râde.

„pe cine avem acolo”, „Bogdan la Palatul Victoria, Dragoș la Ambasada Emiratelor”, „E-aproape?”, „E chiar lipită de casa ciobanului”, „înconjurați-l, da faceți-o discret”

-Agent Iași, mă auzi, fii foarte atent acum. Ieși încet la stradă să nu te vadă nebunul.

-Care dintre ei?

-Amândoi, dobitocule! Din stânga ta o să vină un băiat, îi arăți unde e obiectivul. În dreapta o să apară o mașină de la Guvern cu oamenii noștri, cu farurile stinse. Capturați obiectivul...

-Capturăm.

-Da, capturați, băiatul ăla are tot instrumentarul, cu tranchilizant cu tot. Îl luați ușurel și-l băgați în mașină și dispăreți rapid, fără scandal, clar? Executarea!

-Domnule general, îmi pare rău, nu mă pot mișca de aici.

-De ce?

-A ieși Becali din staul și acum strigă și face scandal. Sunt mulți oameni cu lanterne și arme pe aici.

În curte Gigi Becali urla la bodyguarzi cu lacrimi în ochi, de data asta de furie, suficient de tare cât să nu audă hăhăielile din copac.

-S-a declarat război lui Becali, a început prigoana creștinilor. Dumnezeu mi-e martor, mor cu crucea în mână. Găsiți criminalul, o sută de mii de dolari dau, două sute de mii de dolari de la Becali pentru cine găsește pe criminal. În regimul Băsescu circulă criminalii liberi pe stradă. Martor mi-e Dumnezeu că vor plăti toți! Luțule, Valeriule, aduceți mașina aici, dați-mi telefoanele, trebuie să sun la televizor să se facă dreptate lui Becali. Și dacă nu se face dreptate, Becali își va face dreptate singur. Sat fără câini, țara lui Băsescu!

Oamenii din curte începură să alerge în toate direcțiile. Un Maybach mareț fu adus în fața porții din spate și un om mic de înălțime fugi să deschidă grilajul greu de fier.

Vitalie tresări când o mână puternică îl strânse de braț.

-Fii atent aici, Vitalie, ești pregătit?

-Domnule președinte, nu, cu tot respectul, m-au contactat de la centrală, vin acum imediat oamenii și vă iau. Haideți să ne liniștim.

-Ce-ai bre, acum? Când noaptea abia începe. Uite, îl vezi pe ăla, matahala de lângă mașină?

-Da, domnule președinte, vă rog eu.

-Iar eu te rog, și trebuie să mă asculți, că-s președintele, să te duci să-i dai una în cap ăluia rapid.

-Cum? Nu pot face așa ceva.

-Domnule, înțelegi că e siguranța mea în pericol? Trebuie să te ocupi de ea. Du-te și dă-i ăluia una în cap, lasă-l lat.

-Nu pot.

-Ce nu poți? N-ai pregătire de luptă?

-Ba da.

-Atunci fă-o!

-Domnule președinte, imediat or să vină băieții, plecăm liniștiți, v-ați răzbunat, mergem la Cotroceni, bem un vin, fumăm marijuana aia, ce vreți.

-Ce marijuana, Vitalie, te-ai îmbătat? Aia e pentru uitat la televizor. Președintele are nevoie de ceva mai tare. Ia zi, și-ai injectat vreodată ketamină-n boașe?

-Ce?

-Vezi, nu știi nimic, ești copil. Hai, du-te.

-Nu mă duc.

-Atunci mă duc eu, și nu știu dacă-l dovedesc, uite ce mare e. Președintele se îndreptă spre mașină dar Vitalie fu mai rapid și-l trase înapoi în întuneric.

-Stați aici.

Cu mișcări precise și lente sepepistul se apropie de mașină, având grijă să nu fie văzut. O înconjură, uitându-se mereu în spate, spre vilă, să nu vină cineva.

-Nu e nimeni, șopti președintele, du-te!

Își scoase pistolul din toc și-l cântări în mână. Analiză ceafa bodyguardului cu atenție și își opri respirația. Scoase o batistă și înfășură mânerul pistolului, apoi sări brusc și-l pocni în cap, un pic deasupra cefei. Bodyguardul se făcu moale, sepepistul îl trase spre el să nu facă vreun zgomot în cădere. Se ridică în picioare și se uită după președinte. Acesta dispăruse.

-Hai, nu mai sta ca momâia! Urcă!

Figura cheală și veselă a șefului statului apăru în scaunul șoferului în timp ce geamul se dădea jos. Avea briceagul multifuncțional în mână. Vitalie ocoli din nou mașina și se urcă lângă președinte. Acesta deja trebăluia pe sub bord.

-Ce faceți?

-N-am cheile, dar astea sunt ușor de furat.

-De unde știți?

-Păi ce crezi, e prima oară când îi fur mașina prostului?
Ah, uite!

Motorul porni cu un zumzăit slab. Din vilă ieși Becali cu două telefoane în mână urmat de un om mic de înălțime. Președintele își reglă oglinda retrovizoare și zâmbi fericit. Ridică degetul mijlociu.

-Adios, ciobanes!

Mașina demară în trombă, acroșând lejer încă vreo două care erau parcare pe stradă, chiar lângă poartă și spulberând un tomberon.

-Caută și tu niște manele la ăsta-n torpedou.

-Ce? Domnule președinte, unde mergem?

-N-auzi bre, mergem să luăm ceva mai tare. Poate și niște bagaboante, ceva, seara abia a început, hai să ne distrăm ce mama dracului.

-Domnule președinte, oamenii de la bază, ne caută, haideți mai bine să ne întoarcem.

-Știu, de-aia ți-am zis să cauți manele. Și scoate casca aia din ureche, arunc-o dracului.

-Nu pot.

-Ba poți, nu te mai căca pe tine. Ești cu președintele țării, te apăr eu dacă e ceva.

-O să ajung la pușcărie.

-N-ajungi nicăieri, tolomacule, n-auzi că-s președintele. Te pot grația în două secunde. Aruncă aia și caută niște manele.

-Ce facem cu manelele?

-Trebuie să dăm manelele tari, poliția nu oprește niciodată mașinile unde se aud manelele tare. Șefii tăi or să facă filtru.

Vitalie se apucă să cotrobăie în torpedou.

-Nu găsesc, are CD-uri cu cântece bisericești, cruci, cârticele.

-Dracu ghem, dă să caut eu, spuse președintele și se aplecă spre torpedou în timp ce conducea în continuare. Disperat Vitalie puse mâna pe volan să țină dreaptă mașina care circula cu destulă viteză.

-Al dracu cioban, n-are manele. Ce patron de fotbaliști e ăsta, mă? Un dobitoc, asta e.

Se opriră la un semafor.

-Unde dracu suntem, întrebă președintele și se uită pe geam. A, Obor. Băi, pe-aici prin zonă e un radio pirat de manele. Pe la 97 încolo, ia să căutăm. Din difuzoare se auzi un fel de vioară ieftină.

-Hopaaaaa...

Apoi un bas.

-I-auzi!

Apoi o voce de motan torturat.

-♪ Aș vreeaaa ca să te regăseeeeeesc, îmi e tare dor de tineeeee ♪♪.

Președintele se întoarse brusc spre Vitalie și-l prinse de urechea cu casca. I-o smulse brusc, trăgând cu putere de fir și o aruncă pe geam.

-Ți-am zis să arunci aia. Și, oricum, cu ea n-auzi asta cum trebuie, ascultă aici.

Basul de intensifică și din difuzoare bubui o voce falsă de tenor. Președintele izbucni într-un urlat similar aproape instantaneu.

- ♪♪ Oooooooooo, viața meaaaaa, oooooffff inima meaaaaa ♪♪

Apoi lovi cu putere în pedala de accelerație și mașina demară smucit, exact când se făcu verde.

Președintele bătea ritmul vesel în volan.

-Trebuie să oprim la o benzinărie să luăm ceva de băut, nu putem circula așa pe uscat până ajungem acolo, spuse președintele și viră brusc spre un Petrom luminat puternic.

Parcă chiar în față și ieși vioi din mașină, apoi se duse glonț la frigidere.

-Ce sărăcie, dom'le, ăștia nu au decât whisky la fiolă. Păi eu sunt copil. Doamnă, bună seara, spuse amabil chelul și se îndreptă spre casă. Femeia de acolo făcu ochii mari, însuși președintele țării venise la ea la muncă și era doar cu un sepepist care se uita circumspect în jur.

-Domnule președinte...

-Chiar el, bună seara.

-Să știți că eu v-am votat!

-Mulțumesc frumos, apreciez încrederea fiecărui alegător. Să trăiți bine, hă hă hă. Doamnă, vă mărturisesc că sunt în interes de serviciu aici.

-Daaaaa?

-Da, a intervenit o urgență și trebuie să mă văd în seara asta cu președintele... ăăăă, cu președintele Scoției. Și vreau și eu un whisky bun, să nu ne facem de rușine la oamenii ăia. Iar eu susțin economia locală și fiscalizarea, nu vreau să iau din *duty-free*. Aveți ceva mai bun pe-aici?

-Ăăă, avem ceva în spate, nu ținem la vitrină că se fură, spuse femeia fâstâcită.

-Păi nu mai sta, adu-l, că mă așteaptă președintele ăla.

Femeia fugi undeva în spatele încăperii, lângă budă și se întoarse cu o butelcă de Chivas.

-Am auzit că ăsta vă place.

-Ești o scumpă draga mea, vino să te pup.

-Vaaaaai.

-A, și dă-mi și două pachete de Kent lung.

-Nu mai avem.

-Pall Mall albastru?

-Da. Vă dau Kentul meu dacă doriți.

-Stai liniștită dragă, he he he.

-Domnule președinte, dacă vă rog ceva, se poate?

-Orice pentru tine scumpete.

-Vreți să faceți o poză cu mine?

-Da cum să nu, ia vino încoace. Vitalie, fă-ne o poză. Ia telefonul doamnei, știi să-l folosești?

Vitalie aproape că scăpă telefonul din mână când i-l dădu femeia.

-Dați pe cameră, e butonul gri, ăla. Face? Opriți blițul, da.

Președintele o prinse de talie pe femeie, era aproape cât ea și Vitalie făcu trei poze apoi înmână telefonul.

-Trebuie să plecăm scumpă doamnă, ne-așteaptă omul ăla. Mi-a făcut o reală plăcere.

Urcat în mașină, președintele desfăcu rapid sticla și smulse muștiucul de plastic cu un gest de expert. Apoi trase o dușcă și băgă sticla în cotieră.

-Bleah, e de-ăla contrafăcut, bulgăresc. Lasă că merge și-ăsta până dăm de ăla bun. Hai, pune-ți centura că plecăm.

-Unde mergem domnule președinte, strigă disperat sepepistul.

-Mergem la un birt pe care-l știu eu, într-o oră jumate suntem acolo, maxim.

-Unde?

-E-n port la Constanța.

-Mergem la Constanța?

-Mașina asta duce, ți-am zis, am mai mers cu ea.

Ciobanul o folosește să se dea mare, nu i-a dat pedală niciodată. I-auzi cum toarce motorul ăsta, stai să-l vezi cum

e când mârâie. Prindem 250 pe autostradă, spuse președintele și demară agresiv.

-Domnule președinte, vă rog, dacă facem un accident?

-Nu facem niciun accident, amărâtule, nu ți-am spus că am imunitate. Stai blând, ești cu mine.

Și ca să dovedească a apăsător și mai tare pe accelerație, băgându-l în scaunul moale pe Vitalie Condur, nefericitul sepepist care l-a avut în grijă în seara aia pe președinte.

Capitolul 3

ȘEDINȚA DE CRIZĂ

Era o încăpere cu aspect auster ce avea o serie de ferestre mici, aproape de tavan și cam atât. Pereții erau gri, o masă de lemn acoperită cu un fel de imitație de catifea și cele opt scaune formau aproape tot mobilierul. Pe unul din pereții înguști se afla o consolă cu un televizor, pe cel opus o tablă albă, pentru desene și explicații. De tavan era atârnată o instalație de tablă cu neoane ce dădea o lumină rece și tristă.

-Bun, suntem toți aici, să facem cunoștință, spuse bărbatul așezat în capătul cu televizor al mesei, după ce încăperea se umplu de oameni. Sunt Ion Florescu, adjunct SPP.

-Mihnea Dumitru, SRI.

-Dacă ăsta e numele tău real, atunci al meu e Feodor Iancu, SIE.

-Domnilor, doamnă, nu contează, doar să știm cum să ne adresăm și instituții reprezentăm.

Singura femeie din încăperea își ridică ochelarii cu ramă groasă pe frunte, își frecă ochii, și și-i puse la loc privindu-l fix pe Florescu.

-Domnule general, cred că mult mai important ar fi să ne spuneți de ce ne-ați chemat aici în miezul nopții.

-Mă iertați, doamnă...

-Miruna Costin, eu sunt doctorul personal al administrației prezidențiale, ar trebui să știți cine sunt.

-Nu pentru mine, pentru restul celor de-aici.

-Presupun că și domnii știu cine sunt, mai ales glumețiiăștia doi. Și-l știu și pe domnul Apolodor.

-Domnul, mă scuzați, Apolodor?

-Da, eu sunt acela, interveni un bărbat înalt și palid care stătea în capătul celălalt al mesei. Toate privirile se întoarseră spre el și abia acum observară bizareria personajului. Părea îmbrăcat într-un halat albastru, cu o eșarfă violetă la gât plină de simboluri aurii și un coif conic în cap, de aceeași culoare violet.

-Mă scuzați domnule Apolodor, ne puteți spune exact cu ce vă ocupați dumneavoastră și cum ați intrat în această încăperea?

-A, eu sunt șamanul domnului președinte.

-Ptiu, drace, izbucni cu un scuipat un bărbat cu barbă.

-Domnule Cosma, purtați-vă decent, interveni Florescu.

-Cine e domnul Cosma?

-Sunt preot militar detașat la Cotroceni.

-Deci superiorul dumneavoastră e ministrul apărării.

-Superiorul meu e Dumnezeu. Intre mine și el se tot bagă oameni vremelnici, ministrul, secretarul de la culte, patriarhul, oameni fără consecință.

-Putem să nu facem acum o discuție religioasă, vă rog, e trecut de miezul nopții și încă nu am aflat de ce ne-am adunat aici.

-Păi dacă erați organizați și terminam cu prezentările nu pierdeam o jumătate de oră cu discuții. Să revenim la prezență.

-Marin, atașat militar NATO

-Ștefan Dumitrescu, MAI.

-Bun, acum că ne-am prezentat toți, cred că putem începe informarea. Nu prea știu ce să facem cu domnul Apolodor, nu știu dacă are permisiunile necesare pentru a auzi aceste informații.

-Le pot afla din planul astral.

-Iar începe! Piei, satană!

-Din păcate domnul Apolodor are toate credențialele, confirmă Mihnea de la SRI.

-Cum naiba?

-Îl știți pe domnul președinte, are particularitățile dânsului, vă surprinde chestia asta? Cred că e și decorat.

-Bine, fie. Despre domnul președinte este vorba, domnul președinte a dispărut.

-Cum adică a dispărut?

-În jurul orelor 21 a ieșit din incinta palatului Cotroceni. Nu apare pe camere, ceea ce înseamnă că iar a sărit gardul pe undeva prin spate, am solicitat administrației de doi ani să pună camere peste tot, am fost ascultat din părți. Din fericire a plecat cu un om de-al nostru, acesta avea monitorizare pe el.

-Știm încotro s-a dus?

-Parțial. Vreme de jumătate de oră, poate o oră, s-a deplasat haotic prin cartierul Cotroceni, nu știm ce a făcut. Probabil iar a vânat șobolani cu pistolul, încă facem verificări, avem o echipă care caută șobolani morți pe

stradă cu lanterna la ora asta. Apoi s-a deplasat spre casa milionarului Gigi Becali, cea din aleea Alexandru.

-A vrut să-l bată, nu-i așa?, întrebă râzând Mihnea Dumitru.

-Nu știm. Raportul din zonă ne spune că a intrat în curtea omului, prin spate, undeva în grădină acesta are un mic staul. Președintele i-a înjunghiat o oaie pe care milionarul o ținea acolo.

-Iisuse Hristoase pentru ce prostie m-ați trezit.

-Apoi agentul nostru a încercat să-l convingă să se întoarcă la Cotroceni, din păcate nu a reușit, ba chiar și-a deconectat aparatul de monitorizare. Apoi a furat mașina milionarului.

-Iar? strigă omul de la SRI.

-Da, iar.

-Cum adică, iar? interveni și atașatul militar NATO.

-A, vouă nu vi s-a spus? A mai făcut gestul ăsta și anul trecut să-l provoace pe prost. Țăsta a trimis niște gealați să caute hoții, a găsit niște hoți de mașini, am reușit astfel să destrucurăm o rețea din București și să-i facem un prim dosar nebunului.

-Florescu, sunteți nebuni la cap, cum naiba să nu-mi spuneți așa ceva? Ce răspund dacă află ăștia, cum le explic că șeful unei țări NATO umblă noaptea cu lera și fură mașini?

-A folosit un briceag. Și, simplu, nu le explici nimic, că nu e treaba.

-Avem și noi informații despre ceilalți șefi de țări NATO, dacă vrei, interveni omul de la SIE. Îți trimit mâine dimineață un dosar întreg, să-l citești repede că se auto-incendiază într-o oră.

-Vrei să-mi spui mie, Feodor, că președintele Franței fură mașini noaptea?

-Îți zic că fiecare șef de stat are excentricitățile sale. Cum le aveți și voi pe ale voastre. Chiar și tu.

-M-ai pus sub urmărire, ești tâmpit la cap?

-Toți sunteți urmăriți Marine, pe ce lume trăiești.

-Cum naiba, trebuia să fiu informat.

-Domnilor, domnilor, nu pentru asta ne-am adunat aici să vedem cine și cum este supravegheat de servicii, adică toți.

-Ia zi, Mihnea, vorbi și doctorul, dosarul meu operațional nu spune că nu ofer consultații la ora asta pentru toți nebunii? Trebuia să dorm, știi la ce oră se trezește nebunul principal și trebuie să stau cu ochii pe el? Știi.

-Doamnă, o întrerupse Florescu, păi tocmai asta-i problema, că nu știm dacă o să-l găsim pe președinte la 5 dimineața aici. V-am chemat să scoateți informații toți, să aflăm unde e. Nu se poate să nu știm unde-i președintele țării, ați căpiat cu toții?

-Păi eu nu pot să te ajut cu nimic, Florescule, eu îi iau temperatura, îl verific în gât și-l pipăi pe ficat. Nu știu unde bea. Știu doar că bea.

-Atâta?

-Restul informațiilor țin de confidențialitatea doctor-pacient.

-Doamnă, repet, nu avem timp de de-astea și nu e ca și cum ați vorbi la televizor. Aceasta e o cameră sigură, nici măcarăștia din servicii n-au aparatură de supraveghere aici.

-Crezi tu, râse Mihnea.

-Stai liniștit, am scos gândacii voștri la o săptămână după ce i-ați pus. Și pe-ai tăi, „Feodor”. Doamnă, ce substanțe ia domnul președinte?

-Pot doar să vă spun că nimic din ceea ce voi, și noi, lumea medicală, numim drog nu îi este străin.

-Păi și astea nu au efecte adverse? Ce cantități ia, când, cu ce frecvență?

-Nu știu exact, că nu-l prea întreb, dar îmi ies la analize. Clinic vorbind, este perfect sănătos. Altfel, efectele sunt cele mai diverse, de la paranoia la schizofrenie la halucinații și atacuri de panică.

-Mda, asta explică oarecum partea cu Zeus, mormăi Florescu.

-Ce fază cu Zeus?

-Hai, Mihnea, nu te fă că nu știi, aveți și voi înregistrări.

-Da, avem. A ținut câteva ședințe cu oamenii din partid în care a cerut să i se zică Zeus. Am făcut analiza dialogului, nu era nimic ieșit din comun, n-a spus tâmpenii. Ședință normală doar cu amănuntul ăsta.

-A, da, n-aveți feed video la el în birou. Ei, din când în când președintele se dezbracă la curul gol, își ia un cearșaf pe el și spune că-i togă, ia sceptrul ăla al lui Ceaușescu și-și pune jilțul pe birou. Și-așa conduce ședințele când cere să i se spună Zeus.

-Domnilor, v-ați tâmpit cu toții la cap, președintele face de-astea și vouă nu vi s-a părut nimic ciudat? Asta intră tot la excentricități?

În încăpere s-a lăsat liniștea. Florescu respiră puternic și vorbește.

-Țara funcționează, treaba merge, ce ești așa nervos?

-Cumva vreți să spuneți că dispariția lui din seara asta nu putea fi prevăzută, sau cum? E ceva ce-mi scapă?, continuă să strige Marin.

-Păi am mai avut pe unul care se credea Cuza, nu e nimic nou. Așa-s ăștia de obicei, te obișnuiești după un timp. În fine, timpul trece, putem obține informații noi au ba?

-Domnule Florescu, interveni omul de la SRI, dacă-mi permiți, și prin permiți înseamnă să oprești bruiajul, încerc să vedem ce avem noi de pe camere.

-Fie, spuse Florescu și apăsă un buton sub masă.

Telefoanele tuturor începură să țiuie cu mesaje și apeluri nepreluat. Doar omul de la SRI se mulțumi să trimită un singur mesaj și apoi să aștepte calm desfășurarea evenimentelor. Lui nu-i suna telefonul decât dacă cerea el asta.

Și după cinci minute îi sună.

-Alo, da. Bine. Înțeleg. Continuați urmărirea. Reveniți cu detalii peste o jumătate de oră. Deci, domnilor, și doamnă, știm cam pe unde s-ar putea afla președintele.

Florescu puse mâna sub birou să activeze din nou bruiajul și-i făcu semn să vorbească.

-La orele 23:00 președintele s-a oprit la o benzinărie în zona Obor din București, a alimentat și a luat o sticlă de whisky și țigări și a plecat fără să plătească. Un expert de-al nostru în citire pe buze a descifrat ce spunea președintele și unde avea de gând să meargă. La un birt din Constanța. Un echipaj de-al nostru l-a identificat în zona Fetești. În acest moment președintele se deplasează cu o viteză medie de 190km la oră spre Constanța. Cu farurile stinse.

-Nuuuuuu!, se auzi un urlat din capătul încăperii. Președintele nu trebuie să se apropie de mare!!!

Toate privirile se îndreptară spre șamanul președintelui, care era în picioare, schimonosit de spaimă și durere.

-Nu considerați că este prea teatrală reacția dumneavoastră domnule Apolodor? Putem să-l oprim, trimitem un elicopter militar de la baza militară Kogălniceanu, e ok.

-Nuuuu, nu înțelegeți, președintele nu trebuie să se apropie de mare sub niciun chip! E luna a noua a anului și e

și lună nouă! Ooooo, nuuu, blestemul!, continuă să urle nebunul.

-Domnule, dacă nu te calmezi, te scot afară. Ia, hai luați-l.

Apolodor sări peste masă și-l apucă de guler pe Florescu urlându-i în față. Ceilalți de la masă săriră și ei, încercând să-l descleșteze.

-Președintele, salvați președintele, el e ultima noastră șansă, continuă să urle nebunul apoi se opri brusc și căzu pe masă. Doctorița sări pe el, îi puse mâna la gât.

-E mort.

-Cum să fie mort?

-În sensul în care nu are puls. Ajutați-mă să-l întorc.

Omul fu întors pe masă cu fața pe tavan. Medicul îi desfăcu expert halatul albastru și eșarfa și-i pipăi pieptul și gâtul. Se apropie și de gura lui să se convingă că nu respiră. Nu respira.

-Cauza?

-Acum, pe loc vrei asta? Stop cardio-respirator.

-Îți bați joc de mine? Adică e mort că nu-i mai bate inima și nu îi mai funcționează plămânii?

-Da.

Ștefan Dumitrescu de la MAI, care nu scosese niciun cuvânt până acum rosti cu o voce prietenoasă care-i surprinse pe toți.

-Bun, dragi colegi, cred că am reținut ce era de reținut, am înțeles ce era de înțeles, eu o să mă retrag.

-Unde vă retrageți domnule, nu vedeți ce-avem aici?

-Domnul de la SIE poate să vă spună, în principiu, că suntem o țară normală nu Coreea de Nord, trebuie să mai informăm niște persoane de situația creată. Totuși, cum spunea și domnul atașat militar NATO, anumite amănunte

privitoare la liderul țării trebuie comunicate, să nu-i luăm pe aliați prin surprindere.

-Domnule, credeam că asta e treaba mea.

-Nu e, că altfel știai lucrurile astea.

Omul de la SIE dădu din cap a confirmare.

-Deci mă duc să vorbesc cu ăia, le spun care-i treaba și sper să vină ei c-o idee bună. Că să-l capturăm cu elicopterul pe autostradă nu pare fezabil.

Capitolul 4

AMBASADA NU INTERVINE

Cu mișcări delicate ambasadorul Statelor Unite gustă cu grijă din paharul de vin, simți băutura în gură și fugi repede pe balcon s-o scuipe în flori. Se uită cu mirare la sticla de roze, apoi la scrisoarea președintelui României. Asistentul său, Dick Johnson, care purta titlul de „atașat cultural” își făcu apariția în încăpere chiar în același timp.

-Uită-te și tu, Dick, ce poșircă mi-a trimis ăsta. Roze de colecție de la președintele României. Aveam impresia că omul e un cunoscător, când colo îmi trimite acest pișat. Stai, nu spune nimic, nu putem să le declarăm război pentru atâta lucru.

-Excelență, avem o problemă.

-Te cred și eu că avem o problemă. Ia te rog ce-a mai rămas din vinul ăsta și trimite-l cadou ambasadorului Franței. Parcă francezii sunt cu vinuri de-astea mai ciudate, no?

-Se rezolvă, excelență. Dar alta e problema, mult mai importantă.

-I-auzi, spune-mi dară.

-Președintele României a dispărut.

-Cum adică a dispărut?

-Adică nu poate fi găsit nici de oamenii săi.

-Nu mă mai ține omule în suspans, dă-mi toate detaliile.

-Colegul nostru de la ambasada saudită spune că a fost un incident în curte la milionarul Gigi Becali.

-Aha. Ei de unde știi?

-Că sunt vecini cu milionarul.

-Așa, continuă.

-Ei, aparent președintele României a intrat la acest om în curte, i-a tăiat oaia preferată și i-a furat mașina.

-Președintele României a făcut asta. Iar?

-Iar. Dar acum nu se știe unde s-a dus, că a aruncat monitorizarea de pe omul care era cu el.

-Și românii, românii ce fac?

-Au făcut un comandament de urgență și în nici măcar o oră le-a murit un om.

-Tipic. Cineva important?

-Șamanul președintelui.

-Interesant. Știi cumva de ce?

-Omul a strigat că președintele nu trebuie să se apropie de Constanța în această noapte și că el e ultima salvare și dup-aia și-a dat duhul.

-Așa, brusc?

-Exact așa.

-De ce spre Constanța? Să fi avut legătură cu informațiile noastre? Crezi că știe ceva?

-Nu pot să-mi dau seama dacă președintele lor știe vreodată ceva. Mare parte din timp pare beat.

-Și totuși, Dick, crezi că ar trebui să-i informăm despre ce știm?

-Zic să mai așteptăm. Poate e doar o coincidență.

-Interesantă coincidență.

Ambasadorul Federației Ruse degusta un vin roze excelent lingându-se pe buze.

-Pe bune, Luca Ilievici, când mi-ai spus că vrei să interceptezi un transport de băutură de la președintele României am crezut că te-ai tâmpit la cap. Dar să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului, omul se pricepe la băutură. Vinul ăsta e un deliciu, atât de fin, rafinat, nu are asprimea aia de vin moldovenesc. Parcă e făcut de silfide.

-Mă bucur că vă place domnule general.

-Așa, acum zi-mi și știrile.

-Păi despre președinte este vorba, a dispărut.

-Iar?

-Iar. De câteva ore nu poate fi găsit, se presupune că se îndreaptă spre Constanța.

-Păi n-au GPS pe el sau pe mașina lui, ce-i atât de greu de găsit? Ne uităm un pic pe sateliți să vedem unde e?

-Nu, că n-a fugit cu mașina lui, a furat una de la un milionar.

-Așa, de nebun?

-Cred că e vorba și de un război politic la mijloc.

-Ce amatori. Câteva mii de dolari și să întrebi pe unde trebuie și orice adversar politic se trezește cu un glonț în cap.

-A existat ceva omor la mijloc.

-Da?

-A omorât o oaie.

-Bahahahahaha.

-Oaia preferată a milionarului.

-Bahahahahahahah, termină Luca, nu mai pot.

-Ce vă spun este adevărul.

-De ce se duce președintele așa, ca nebunul, la Constanța? Crezi că are legătură cu mișcările americanilor pe-acolo?

-Suntem siguri că sunt americani?

-Nimeni altcineva nu are o ambarcațiune submersibilă atât de mare. Și atât de silențioasă. Mă mir că am și prins-o pe radarele noastre.

-Că folosim o tehnologie veche, ălea erau pentru balene.

-Balene în Marea Neagră n-ai cum să vezi. În schimb dai de de-astea. Cât de repede se deplasează obiectul?

-Din estimările noastre la 6 dimineața va fi în Constanța.

-Și președintele se îndreaptă de nebun tot spre Constanța. Ciudat. Fă-mi legătura cu americanii, trebuie să-i trag de limbă, ministerul așteaptă un raport pe treaba asta. Și lasă sticlele astea aici, apropo, ce-ai pus în loc?

-Un vin oarecare, l-am găsit la chioșc, 10 ruble kila.

-Teribil. Mai ieftin ca apa, ce-o fi și nenorocirea aia. Hai, aranjează-mi o discuție cu americanii, treaba se cam complică.

Ambasadorul Franței vomita în grădină blestemându-și păcatele și slăbiciunile, ce l-au adus în situația de a fi diplomat în România, când putea să primească și el o țară tropicală. Lângă el era o sticlă de vin roze și un pahar. Din ambasadă veni timid un bărbat care ținea în mână un fel de stație de emisie-recepție militară.

-Excelență, sunteți bine.

-Merde! Sunt pe dracu, m-au otrăvit românii! Uite ce căcat de vin mi-au trimis cadou, ăsta e de la președintele țării, îți dai seama, vorbi ambasadorul din genunchi în timp ce scuipa în flori. Ia-l de-aici, du-l departe... du-l într-o țară de-aia în care aruncăm noi gunoiul.

-Păi asta ar fi una.

-Jean, nu fi obraznic! Aici aruncă gunoiul britaniciei. Avem și noi fostele colonii în Africa, trimite-l acolo!

-De-asta am și venit, cu britaniciei, domnul ambasador este la telefon.

-Ce vrea și ăla?

-N-a spus, a zis că e important, de-aia a și folosit linia asta sigură.

-Dă-mi un șervețel, te rog, ai, ceru ambasadorul și odată ce-l primi se șterse furios la gură. Apoi luă stația.

-Ooouii?

-Pierre? Sunt Wescott, cum ești, bine?

-Bine pe dracu, m-au otrăvit românii.

-Serios? Cum, ce s-a întâmplat?

-Mi-a trimis președintele lor cel mai prost vin roze din lume.

-Și tu l-ai băut?

-Da.

-De ce ai bea vin roze?

-Wes, dacă ai sunat să ne certăm, închid acum.

-Nu, nu, chiar despre președintele lor voiam să vorbesc.

-Zi-mi că plănuiești un asasinat.

-Ce? Nu, doamne ferește. Președintele României a dispărut.

-Cum a dispărut?

-A dispărut, nu-l găsește nimeni. Au ceva bănuieli că se îndreaptă spre Constanța chiar în noaptea asta.

-Și el?

-Și el.

-Ce dracu se întâmplă la Constanța, Wes?

-N-am idee. Ați detectat și voi?

-Da, o fregată de-a noastră din Mediterana a detectat obiectul.

-Crezi că sunt americanii?

-Nu știu, n-ar trebui să știi tu mai bine, voi stați limbă-n-limbă cu ei.

-Pierre, relax, te rog eu.

-Iartă-mă, Wes, mi-a întors ăsta maștele pe dos. Ce crezi, e american?

-N-ar risca așa ceva, nu de unii singuri. Plus, un astfel de submersibil, am fi aflat ceva până acum, știm cam tot ce construiesc ei. E dublu față de orice fac ei acum. Sau noi.

-Nu poate fi o balenă?

-Atât de mare? Imposibil. Plus că scanările de profunzime ne-au arătat că e metalic, cel puțin o parte din el.

-O balenă cu schelet de fier.

-Nu există așa ceva, știi bine.

-Ok, ce propui.

-Nimic. Credeam că știți voi mai multe.

-Deloc.

-Hmmm.

-Dar dacă ăla merge spre Constanța, nu mergem și noi?

-Avem bază NATO acolo, o să vorbesc cu ai mei.

Deocamdată nu avem nimic de făcut. Dar e bizar, totuși.

-Wes, sunt de patru ani aici. Bizar e un cuvânt moale pentru ce-i în țara asta.

-Vitalie, știi ce-i o mașină? E un armăsar mecanic. Asta e marea atracție pe care o simt bărbații când sunt la volan,

controlează un cal mecanic și-i dau pinteni din pedale. Când urlă motorul în fața ta și simți cum mănâncă asfaltul te simți ca un vânător străvechi, în căutarea unei prăzi mai mari decât tine și mult mai gustoasă. Mașinile cu motor în spate sunt nașpa rău, te simți copil în ele. Tracțiune spate, da, motorul trebuie să fie în față, să-l auzi cum transpiră, să-i transmiți

-Ce vânăm, domnule președinte?

-Ei, în noaptea asta vânăm ceva mai mare, ceva ce nu poate fi alergat cu calul. De-aia e vaporul mult mai fain, o imensitate, un dragon al apelor pe care-l strunești. Nu merge cu mișcări bruște, trebuie să anticipezi, să învârți de timonă cu grijă, să știi unde vine valul și după care se ascunde prada. Sunt mii de ani de când oamenii au văzut în ape animale mai mari decât cele de pe pământ și în loc să fugă să se ascundă, au zis, uite, la cât de mare e sigur poate fi și mult mai gustos. Și primii oameni s-au suit pe câteva scânduri și doar cu o suliță și foarte mult tupeu, au plecat în mare să vâneze animalele alea. Știi cât de mare e o balenă, poți să-ți închipui? Una medie e cât un autobuz. Închipuie-ți că vine un autobuz spre tine cu 50 la oră și tu ești într-un cărucior de Carrefour cu o țeavă ascuțită în mână. Și trebuie să nimerești șoferul fix în inimă, să fii sigur că nu te lovește, că dacă te lovește o să vrei să mori din prima. Și terenul e instabil și dacă cazi din cărucior nu prea mai ai cum să ajungi la teren sigur decât cu mare noroc. Aia au făcut primii oameni, au vânat cel mai mare animal posibil și l-au mâncat până la capăt.

-Mergem să vânăm o balenă?

-Nu fi copil. Balenele sunt pentru primitivi, noi mergem să vânăm ceva mult mai mare și mai periculos. Mergem să vânăm pe mama și tata balenelor.

-N-ar fi mai bine în situația dată să nu acționăm așa brusc și să vorbim eventual cu armata, întrebă timid Vitalie.

-Ce dracu să facă armata? Îl vezi pe ăla cu elicopterul care ne urmărește de vreun sfert de oră?

-Da, probabil sunt de-ai noștri.

-Ce zici, elicopter militar, da?

-Da, pare un Apache.

-Cât crezi că-l mai ține să meargă după noi?

-Poftim?

-Uită-te în față!

Dinspre Constanța veneau nori negri și urâți, pârâind tunete și fulgere.

-Vine o furtună urâtă, prietene Vitalie, ia o dușcă să-ți faci curaj.

-V-am spus, nu cred că e cazul.

Un fulger lovi autostrada undeva în față umplând aerul de miros de bobină arsă. Scântei săriră din asfalt. Tunetele se întetiră.

-Ar trebui să ne întoarcem.

-Nu se poate, furtuna asta pe noi ne caută. Trebuie să mergem înainte, că înainte era mai bine, hăhăhă, râse președintele și luă un gât puternic din sticla de whisky.

Aerul se umplu de electricitate și fulgerele se întetiră. Acum se vedeau perdele întregi de lumină care loveau șoseaua.

-Ăsta cu elicopterul ar trebui să se care, mormăi președintele și scoase un telefon vechi din buzunar. Formă un număr din foarte multe cifre privind cu un ochi șoseaua și cu altul ecranul.

-Bănescu sunt! Aveți un elicopter care mă urmărește pe A1. Ordonăți retragerea lui, rapid! Ce? Nu mă interesează,

ordonați retragerea elicopterului, ați băut gaz? Eu mă descurc, îl am pe Vitalie aici, opriți zborul ce pizda mă-sii, nu înțelegeți ce vă zic?

Nervos președintele aruncă telefonul pe geam și luă iar sticla în mână. Elicopterul continua să-i urmărească.

-Vezi ce zic când zic că n-am nicio putere ca președinte?

În spatele lor mai multe fulgere lovire simultan aparatul de zbor și acesta explodează luminând cerul pentru câteva secunde.

-Vitalie, ți-e frică?

-Domnule președinte, nu asta e important acum.

Trebuie să ne întoarcem, să ajutăm supraviețuitorii.

-Ai văzut explozia? Nu mai e nimeni. Nu ne putem întoarce. Roagă-te pentru sufletele lor dacă vrei, imediat ajungem în Constanța.

-Promiteți-mi că ne adăpostim acolo cum ajungem!

-Nu există adăpost mai bun decât birtul lui Bogdan.

Orașul era pustiu și zguduit de furtuna puternică. Diverse obiecte zburau printre străzi, crengi și tomberoane ba chiar și mașinile se clătinau. Vântul lovea puternic, părea că din toate direcțiile, chiar și vehiculul în care erau cei doi simțea bufniturile. Președintele merse glonț spre port, ignorând semafoarele și orice mai lovea mașina. Ajunși aproape de malul mării rafalele deveniră tot mai puternice, automobilul se clătina serios, dar lucrul acesta nu părea să-l deranjeze pe președinte, care accelera furios aproape la fiecare lovitură. În cele din urmă veni și fatala, mai multe tomberoane și crengi lovire mașina în lateral, vehiculul lovi și o bordură și fu proiectat în aer, la mila vântului. Se rostogoliră de câteva ori până să cadă la pământ, cu roțile în sus.

Vitalie își șterse sângele de față cu mâna, de la impactul cu airbagul și se uită spre președinte. Acesta, mult mai rapid și mai puțin afectat, doar o dâră de sânge la nas, își tăiasse deja centura cu briceagul și încerca să iasă afară.

-Hai, nu mai sta ca o momâie, uite, vezi lumina aia? Acolo e birtul.

Într-adevăr, în mijlocul furtunii, o singură lumină puternică se vedea în urâta noapte, la vreo sută de metri depărtare.

Capitolul 5

ÎN PLINĂ FURTUNĂ

Era o încăpere mică, întunecată, ce emana un miros stătut, de alge uscate, urină, țigări și alcool. Pereții erau decorați cu elemente moderne de marinărie, adică tot felul de ceasuri, manometre, țevi și bucăți de tablă ce fusese la un moment dat vopsită într-un fel de gri marin. Câteva poze puse în dreptul barului, înconjurate de sticle de toate dimensiunile și culorile, în care se remarca una cu președintele, tânăr, râzând fericit la timona unui vas.

-Bogdănel!, tună președintele.

-Traianeeee, răspunse entuziasmat omul de după bar care părea un bețiv trecut prin multe lucruri, de la înec la accidente rutiere. Ochii săi era umflați și roșii, pielea arsă și plină de cicatrici, câteva tatuaje i se încălecau pe mâinile groase iar gâtul servea ca suport pentru o cruce mare de aur ce i se pierdea în părul abundent de pe piept.

-Bine te-am găsit!

-Bine ai venit, golanule, de când te-ai ajuns om mare la București n-ai mai trecut pe la noi, gata, ne-ai uitat.

-Nu v-am uitat, să moară mama, dar știi cum e, treburi, politică, dușmanii nu mă lasă să respir.

-Nu-mi zi astea mie, știi că mai treci pe la Neptun cu intelectualii tăi, nu mai ai timp și de Bogdănel, prietenul tău, te-ai schimbat Traiane.

-Iartă-mă Bogdănele, îți spun cu toată sinceritatea mea de președinte că-mi pare rău. Nu mă chinui, scoate ceva de băut.

-Treaba obișnuită? Sau te-ai stricat la gust și bei finețuri de boieri?

-Mă jignești. Dă-mi aia bună, aia ce beam noi.

Omul de la bar cotrobăi destul de mult sub teighea până scoase o sticlă maronie, prăfuită și-o trânti cu putere. Scoase dopul cu un pocnet, miroși un pic conținutul strâmbând din nas și turnă un lichid închis la culoare în două pahărele. Un nou miros neplăcut se degajă în încăpere. Fără să ezite, președintele luă paharul, îl ciocni cu cel rămas și-l trase rapid pe gât.

-Bahahhah, bună asta.

-Stresat, Traiane?

-N-ai idee.

Ușa birtului se dădu la o parte și-și făcu apariția și Vitalie, muiat tot de apă.

-Am închis, urlă Bogdan.

-Stai, e cu mine, spuse președintele spre barman, întrucât acesta deja băgase mâna sub teighea să scoată probabil o armă.

-Cine e?

-Sepepistul meu.

-Aoleu! Barmanul se înmuie brusc. Vai de tine, băi copile, vino încoace, hai să-ți dau ceva cald de băut. Pe barba lui Neptun, săracul de tine, bei un ceai fierbinte?

-Un ceai beau, mulțumesc.

-E foarte corect ăsta micu, n-a vrut să bea.

-E foarte înțelept dacă n-a vrut să bea cu tine. Că uite ce se întâmplă când bea cu tine lumea, spuse barmanul indicând cu mâinile zgomotul de afară.

-Aia nu e vina mea, se putea întâmpla oricui pe orice continent și în orice țară.

-Dar ni se întâmplă nouă, Traiane, și noi plătim bețiile tale.

-Ești pesimist, nu-mi mai place de tine. Dă sticla încoace.

-Ia cât vrei, spuse Bogdan și-l împinse sticla cu un deget. Apoi ieși de după bar șchiopătând, sepepistul observă că are un picior lipsă, înlocuit cu o proteză. Barmanul îi văzu privirea.

-Asta e a mea, nu pot să dau vina pe președintele tău. Hai, am un ceai tare și fierbinte. Ți-aș pune un pic de rom în el dar nu e cazul, noaptea asta o să fie grea.

-Și mai grea, vrei să spuneți, îndrăzni oarecum iritat Vitalie.

-Hahaha, copile, încă nici măcar n-a început.

-Bogdănel, lasă poveștile! E bun ăsta da-mi trebuie ceva mai tare. Cheamă și tu niște băieți cu niște cox.

-Unde și cum să chem băieți pe vremea asta, Traiane, e urgie, n-o să vină nimeni, spuse barmanul în timp ce-l așeza la o masă pe sepepist și-i turna ceai într-o cană.

-Și-mi spui tu că pentru mine și alți călători care vin la barul ăsta n-ai ceva pus deoparte.

-Nu. Sunt curat. Plus că potera face razii tot mai dese prin port, nu mai e așa ușor de când ești tu președinte.

Președintele se coborî de pe scăunelul de la bar și se uită serios la el. Pentru prima oară nu zâmbea și nu avea acea privire jucăușă în ochi.

-De ce mă minți, Bogdănel, ai idee ce informații primește președintele, cum îmi dau serviciile raportul în fiecare dimineață. Pentru cine ții discursul ăsta? Pentru Vitalie? El e nou, abia de-a intrat în pâine.

-Astea le poți spune la televizor, Traiane, vorbește cu coloneii tăi din presă, nu cu mine. Te știi de prea mult timp.

-Tocmai, pentru că mă știi de prea mult timp, ce crezi, m-am înmuiat cu vremurile? Am îmbătrânit? Nu mă mai ține mașul sau ce?

Barmanul nu spuse nimic, se uita în continuare dojenitor la președinte. Cu o mișcare sigură, rapidă, președintele scoase un pistol și trase două gloanțe în piciorul lui Bogdan, cel artificial. Omul se clătină sub șoc, apoi căzu la podea. Vitalie sări de la masă încercând să-l oprească.

-Stai unde ești, bea-ți ceaiul!, lătră președintele.

-Domnule președinte, e prea mult!

-N-a pățit nimic. Uite.

Se aplecă ținând pistolul îndreptat spre sepepist și scotoci prin rămășițele protezei. Ridică o punguță cu un praf alb, apoi încă una, dar ruptă.

-Vezi, pramatia de Bogdan avea cox la el.

-De ce faci asta, Traiane, la cât am făcut eu pentru tine, cât m-am sacrificat...

-Și eu nu am făcut sacrificii Bogdănele?, spuse președintele și se aplecă asupra omului de la podea. Ridică lent o mână și-și băgă un deget în ochi, lângă nas, începând să tragă spre ureche, încet, cât să se vadă orbita. Un lichid transparent început să curgă, picături, pe fața barmanului.

Se îndreptă și-l împinse cu piciorul.

-Ridică-te și termină cu baletul.

Barmanul se ridică într-o rână, apoi se trase pe masa unde era sepepistul. Smulse câte șervețele din dispenserul de pe masă și se șterse pe față. Discret Vitalie luă un șervețel și-l duse la nas: mirosea a apă de mare și alge.

Președintele își turnă cocaina pe bar și o aranjă în câteva linii paralele cu un biscuie de pahar. Apoi trase două linii, câte una pentru fiecare nară. Ochii i se aliniară corect și privirea îi deveni sticloasă și clară.

-Și-acum îmi aduci și harponul, da?

-Ăla chiar nu este la mine, crede-mă.

-Dar unde e?

-După ce n-ai mai trecut pe-aici au venit mulți să te caute. A trebuit să-l ascund bine.

-Vezi, te-am protejat. Dacă eram aici distrugeau locul ăsta, nu-i așa? Unde l-ai pus?

-Este la Muzeul Marinei.

-Știi că vine furtuna, Bogdănel, de ce nu te-ai dus să-l iei?

-Timpul meu nu este timpul tău, Traiane.

-Du-te și adu ăla.

-Pe furtuna asta?

-N-o să se oprească prea curând, știi bine.

-Bun, poate cineva să-mi explice cum nu putem da de om deși știm unde este?, pufni generalul Florescu.

În camera de criză situația părea mai relaxată. Erau aproape aceiași oameni de la prima întâlnire, lipsea doar omul de la SRI, Mihnea Dumitru. Pe masă erau două tăvi cu sandvișuri și două ibrice mari de sticlă pline cu cafea.

-Mai e întrebarea cine te-a pus pe dumneata șef al operațiunii ăsteia, întrebă obraznic atașatul militar NATO.

-Domnule Marin, după ce se termină contractul să nu cumva să te faci ziarist, că o să mori de foame. Sunt șeful Serviciului de Protecție și Pază până se numește un principal și asta este misiunea mea. Și trag de toate pârghiile necesare pentru a rezolva situația. Nu vă convine, faceți o plângere. Dar după ce-l găsim pe președinte. Domnule Ștefan, ce informații avem de la ceilalți?

-Ceilalți, domnule general, nu se bagă. Așteaptă de la distanță să ne descurcăm singuri. Totodată, din ce am observat, cam toți păreau un pic fascinați de ideea că președintele merge spre Constanța exact în noaptea asta.

-Aha. Domnule Marin, detalii cu elicopterul ăla explodat?

-Furtuna puternică, elicopterul trebuia retras. Ce e interesat e că însuși președintele a cerut asta. Condițiile atmosferice s-au înrăutățit brusc, a fost o treabă de câteva minute, maximum.

-Și de ce n-a ascultat nimeni mesajul domnului președinte?

-Puneți-vă în situația lor. Pentru prima oară în istoria recentă președintele sună o unitate militară pe firul roșu și dă ordine militare. S-au cerut confirmări.

-Și nu s-au primit pentru că...

-Pentru că suntem într-un buncăr, generale Florescu, și n-avem semnal la telefon, că ne-ai bruiat dumneata.

Șeful SPP tăcu o clipă, conștientizând că poate a făcut o mișcare greșită.

-Fie, revenind, de ce nu-l găsim în Constanța?

-Furtuna, rosti Marin.

-Cât de puternică e?

-Gradul 8 și pare în creștere.

-Explică-mi te rog ce înseamnă asta.

-Valuri mari, 6-7 metri, se rup crengi, autovehiculele pe șosea își pierd direcția. Dacă am trimite patrula pe stradă ar trebui să-i legăm cu lanțuri să nu zboare.

-Trimiteți dracului un tanc. Cât are un tanc?

-Un TR-85 are vreo 50 de tone.

-Perfect, sper că pe ăla nu-l ia vântul.

-Domnule, ești serios, cum să trimitem tancuri pe străzi în vreme de pace?

-Inventează un exercițiu militar, ce dracu.

-Noaptea. Pe furtună. Exercițiu militar cu tancuri la Constanța.

-Da, nu mă interesează. Crezi că pe vremea asta stă cineva să pozeze?

-S-ar putea să trimiteți tancuri degeaba, interveni Mihnea de la SRI care tocmai intrase, însoțit de o babă stafidită, îmbrăcată în negru, ce ținea ochii închiși.

-Domnule Dumitru, fără civili aici, ne batem joc?

-Stați liniștiți, baba e oarbă. Nu vede.

-Ba văd totul, hârâi baba.

-Taci, babo, lasă-mă să vorbesc. Deci, nu trimiteți tancuri pe străzi că tot nu aveți cum să-l găsiți.

-De ce?

-Am făcut verificări cu privire la birtul la care se ducea domnul președinte.

-Așa, și?

-Acel birt nu există.

-Cum adică nu există?

-Adică nu există fizic, ce vrei să-ți zic? Am făcut niște verificări când ați început voi să spuneți „iar” de fiecare dată când vorbeam despre cum a dispărut președintele și de ce. Avem un dosar despre el din 1975, de când încă era la

Institutul de Marină, a fost mereu o persoană de interes. De la întoarcerea în țară în 1989 „domnul președinte” a mai fugit de cinci ori către Constanța, noaptea, pe furtună, tot ca să meargă să bea la un birt în port. În două din aceste rapoarte este menționat numele „birtul lui Bogdan”, în celelalte e făcută o vagă descriere, dar în principiu ar trebui să fie în zona portului. Ei bine, nu există. Nu e niciun birt acolo, nici al lui Bogdan, nici al nimănui. N-a existat niciodată. Când președintele zice „mă duc în Constanța, știu eu un birt acolo”, spune, de fapt o frază cheie care înseamnă altceva. E un cod. Bănuiala noastră e că nu s-a dus la Constanța.

-Ultimul raport ni-l arată la câțiva kilometri de Constanța, unde dracului crezi că s-a dus?

-Este acolo, hârâi baba, este acolo și-i este frică.

-Așa, și-acum explică și ce caută baba asta aici.

-Ah, bătrâna este clarvăzătoarea Filofteia de la mănăstirea Sfântul Ierarh Nicolae.

-Blasfemie, biserica nu acceptă vrăjitoria, izbucni părintele Cosma.

-Da, părinte, dar acceptă lovele, nu-i așa? Că vin credincioșii la mănăstire să le spună baba ce se întâmplă și cine încasează banul? Că doar bătrâna asta stă într-o chilie, mănâncă tocană de linte și borș de pește, nu-mi spune că e o cheltuială.

-Biserica e spital, nu e tribunal.

-Și dacă scoți și bani de urma pacienților, cu atât mai bine.

-Scuțiți-mă de discuțiile voastre religioase, izbucni nervos Florescu. Nu-mi spune că ai adus baba să-l găsească pe președinte prin clarviziune.

-Păi nu-ți spun asta. Și n-am adus-o noi, ea ne-a contactat.

-Îți bați joc de mine.

-Am primit un telefon de la bătrâna Filofteia exact când am început ședința. O fi o coincidență, nu-mi pasă. Ne-a spus că trebuie să nu mai pierdem timpul și să-l ajutăm pe președinte.

-Tu ai luat în serios ce-a zis nebunul de șaman al președintelui?

-Întrebarea e, generale Florescu, de ce nu ai luat dumneata în serios că omul ăla a murit de gâtul tău în timp ce-ți spunea asta.

-Pentru că nu cred în misticisme, ce nu ți-e clar.

-Și-atunci de ce l-ai adus pe popă aici?

-Pentru că la el se spovedește președintele și voiam să-l trag de limbă.

-Taina spovedaniei e sfântă, preciză părintele.

-Sfântă pe dracu, e momentul părinte să ne spui ce-ți mărturisește președintele, strigă Florescu. Ar putea fi șansa noastră să-l găsim. Și scoateți baba de-aici.

-A făcut sacrificiul? Întrebă baba netulburată.

-Ce?

-A făcut Traian sacrificiul înainte de a pleca? A sacrificat să primească îngăduința zeilor?

-Ptiu, babo, nu huli, e un singur Dumnezeu.

-Despre ce sacrificiu vorbești, femeie nebună?

Baba continua stătea nemișcată cu ochii închiși așteptând un răspuns. La masă se așternu tăcerea. Cu gesturi lente și calculate Ștefan Dumitrescu luă un sandviș de pe masă, mușcă din el cât să i se scurgă un pic pasta de brânză pe colțurile buzelor, se șterse cu degetul mare și vorbi cu gura plină.

-Da, președintele a tăiat o oaie înainte să dispară.

-Atunci s-a făcut! Rugați-vă la Dumnezeu să izbândească.

-Gata, cred că am auzit destule tâmpenii. Vorbiți la baza de la Kogălniceanu, trimiteți tancuri, tunuri, nu mă interesează, găsiți-l. Și scoateți-i pe mistici de-aici, m-am lămurit, concluzionă nervos Florescu.

Baba îl prinse de mână cu o forță nebănuită pentru o faptură atât de firavă și-și îndreptă fața spre chipul lui privindu-l parcă, deși ținea ochii închiși și nu se vedeau mișcându-se pe sub pleoape.

-Este speriat, Traian. Nu are arme. Trebuie să-l ajuți, înțelegi paznicule? Ai jurat să-l păzești și să-l protejezi, nu are arma i s-a luat, ajută-l.

Florescu stătu nemișcat în speranța că baba nu va muri ca ultimul om care s-a agățat de el. Apoi, cu cea mai calmă voce posibilă, să n-o sperie, spuse:

-Ce armă vorbești, mamaie.

-Harponul! Doar el poate mânui harponul, că a făcut sacrificiul!

-Am înțeles. Vom merge să recuperăm harponul. Dar unde i-l dăm?

-Acum președintele e la birt, asta așteaptă. Dar când se vor face zorii zilei îl vei găsi pe dig.

Capitolul 6

STĂPÂNUL VINE

Zgomotul furtunii era năucitor, nu doar vântul care şuiera printre clădiri și mașinile ce se clătinau, ci și diversele obiecte smulse ce zburau prin aer contribuiau la vuiet. Pe străzile pustii ale Constanței nu era nicio vietate, cu o singură excepție, un bărbat cu

ochii bulbucați care se deplasa șchiopătând, neafectat de vânt. Parcă furtuna trecea prin el. Și deși vântul nu părea să-l miște, zgomotul în schimb era suficient de puternic, așa că nu a auzit din prima pe omul care i se adresa.

-Am spus bună seara, Bogdane.

În fața lui, la câțiva metri, era un bărbat înalt, cu plețe și o barbă tunsă scurt, lat în spate și musculos în general. Nici acesta nu părea afectat de furtună.

-Ah, bună seara.

-Ce vânt te-aduce pe-aici?

-Am ieșit la o plimbare.

-Ce ciudat. Tu nu ieși de obicei din birt. Bogdane, Bogdane, nu mai ești un supus credincios, ai început să ai îndoieli față de noi.

-Deloc, deloc. Am făcut ce mi-ați cerut! Am respectat totul.

-E la tine Traianul.

-E la mine, da..., oftă barmanul.

-Și tu de ce nu stai cu el? S-a lăsat de băut?

-M-a trimis după harpon.

-Ai ascuns bine harponul, Bogdan? Știi că îl vrem înapoi, e al nostru.

-E bine, am făcut ce mi-ați cerut. E aici aproape, e la Muzeul Marinei. Mai am câțiva pași.

-Și ai venit să-l iei.

-Ca să vi-l dau.

-Știi că eu nu pot pune mâna pe el, bicisnicule, doar Stăpânul poate!

-De-aia și voiam să-l iau eu, să-l ajut.

-Da. Stăpânul vine, Bogdan, va aprecia gestul tău. Ai fost un slujitor bun, vei fi răsplătit cu măsură.

Barmanul se lăasă anevoios într-un genunchi, aranjându-și cu cealaltă mână proteza.

-Mulțumesc, vă mulțumesc.

-Arată-ne unde este acest „Muzeu al Marinei”, să știe și Stăpânul când vine.

Bogdan ridică mâna și arată spre o clădire aflată, într-adevăr, la doar câțiva pași. Omul înalt se apropie de el și-i luă capul în mâini, apoi îl mângâie blând pe păr.

-Mulțumim, Bogdan, Stăpânul îți este recunoscător.

Și-apoi înfipse un pumnal în pieptul bărbatului. Acesta căzu într-o parte, horcăind.

-Acum ești liber.

Comandantul fregatei Ivan Pușkin, Roman Sokolov fusese informat de prezența vasului militar american cu doar 10 minute înainte. Acum primea informare că între nava lui și cea americană, în cele cinci leghe, se mai găsea și obiectul submarin detectat în urmă cu două zile, care se îndrepta spre portul Constanța.

-Oleg, vino cu mine în cabină, vreau să discutăm ceva.

Secundul încuviință fără nicio vorbă și-l urmă pe căpitan în cabina sa care nu era cu mult mai mare decât cea a echipajului. Doar că beneficia de ea singur, în loc să stea cu încă alți trei bărbați în ea în miros de picioare pe paturi suspendare. Altfel, auster locul, un pat, o mică măsuță pe care era un volum de Turgheniev și jurnalul personal al căpitanului, o sticlă de vodcă și un dulap de fier. Nava se clătina puternic.

-Spune-mi părerea ta. Vreau să mă conving că nu am dat eu în paranoia.

-Dacă ați dat în paranoia, căpitane, am dat și eu. Pare foarte probabil ca nava americană să asigure escorta pentru submarin.

-Escortă pentru un submarin secret? Americanii neagă că ar exista așa ceva.

-Americanii au o cultură și un imperiu al minciunii. Că neagă ei ceva este irelevant.

-Ce ai face în locul meu?

-Aș încerca să aflu mai multe și aș continua urmărirea.

-Am încercat să aflu mai multe. Înainte de furtună am primit un avertisment de la generalul Ilirin, știi, ambasadorul. Mi-a spus că președintele românilor vine spre Constanța.

-Deci e un proiect secret, n-are cum. Ei sunt NATO.

-Crezi că vor să ne atace, Oleg?

-Pare că vor să-și întărească poziția aici, cel puțin.

-Iar dacă o fac cu un submarin greu de detectat, de cinci ori mai mare decât orice avem noi, am putea fi mâncați, nu-i așa?

-Rusia nu pierde războaie.

-Nu, dar pierde oameni. Ai soție Oleg?

-Da, și doi băieți.

-Să-ți trăiască. Am și eu, fi-miu abia a intrat la Academia Navală. Dacă se iscă război va fi printre primii trimiși. Poate nu pierdem războiul, dar nu vreau să ne pierdem copiii, înțelegeți ce zic?

-Încerc să-mi dau seama dacă este prudent să intrăm în conflict deschis cu americanii acum.

-Zici că mint cum respiră, nu-i așa?

-Cam da.

-Și militarii?

-Am cunoscut soldați și ofițeri americani. Există ceva ascuns tot timpul în spatele zâmbetului ăla.

-Oleg, prefăcătoria lor nu îmi e suficientă să deschid focul. O să încerc să vorbesc cu ei. Dacă ți se pare că e ceva în neregulă, dacă sunt incapacitat, îți ordon să deschizi focul. Trimite constant mesaje către cartierul general, poate se calmează furtuna și răspund, poate nu. Încearcă și Morse. Acum hai să mergem, o să încerc să vorbesc cu ei, sper că mă mai ține engleza învățată la școală.

Au ieșit din cabină și s-au întors în camera de control. Acolo, oarecum timid, căpitanul a luat radioemițătorul în mână și a început mesajele.

-Aici căpitanul Roman Sokolov, căpitanul vasului Ivan Pușkin. Către vasul american J.J Nimsen, declarați-vă intențiile. Aici căpitanul Roman...

De partea cealaltă nu s-a auzit nimic o vreme. Apoi, printre pârâituri, o voce de negru:

-Aici locotenent Tim Grapes, comandatul navei J.J. Nimsen, recepție.

-Salut, comandante, Roman aici, trebuie să întreb înainte să trag. Sunteți în misiune de escortă pentru obiectul submarin neidentificat?

-Pentru numele lui Cristos, Roman, nu trage. Suntem în urmărirea obiectului ca și voi. Nu e al nostru, n-ați primit briefingul?

-N-am primit niciun briefing.

-Negrul nostru a vorbit cu negrul vostru pe tema asta, s-au dat mesaje pe toate canalele, ce mama naibii?

-De ce v-aș crede?

-De ce aș face escortă pentru un submarin care e de câteva ori mai mare ca coaja mea? Să atrag atenția asupra lui, sau ce?

-Să faci bruiaj la radar, Tim, hai că nu m-am suit ieri în barcă.

-Îți jur că nu e al nostru!

-Căpitane, șopti Oleg, obiectul se ridică la suprafață.

-Ultima șansă, Tim!

-Nu e al nostru, urlă omul din partea cealaltă.

Valurile deveniră mai puternice și vasele începură să se despartă semnalând imensul obiect submarin ce ieșea la suprafață.

-Țineți-vă bine, ăsta ne răstoarnă, urlă Oleg!

Într-adevăr, volumul imens de apă deplasat de apariția obiectului clătină serios cele două vase militare și oamenii de pe ele săriră în lături, surprinși de forța valurilor.

Căpitanul Roman, experimentat, se ținuse bine de timonă și acum se uita la măgăoaia ce ieșise de sub ape și se înălța câțiva metri deasupra valurilor. Nu era o balenă ci un vas, numeroase locuri de îmbinare a plăcilor erau vizibile, ca niște dungi de bronz.

-Oleg, spuse căpitanul cu o voce calmă, confirmă că vezi același lucru ca și mine.

-Da, căpitane.

-Avem un submarin gigant.

-Da, căpitane.

-Lungimea aproximativă, 400 de metri.

-Așa pare.

-Pe submarin, înspre prova, e un om cu o furcă în mână.

-Da.

-Cât de înalt este acest om?

-Nu pot estima, căpitane.

-Hai, uită-te la mine, la ceilalți mateloți, uită-te la el. Poți evalua distanțele. Cât de mare e omul ăla?

-Căpitane, dacă ar fi să mă iau după ce văd, omul are cel puțin 10 metri înălțime.

-Mulțumesc, Oleg, așa credeam și eu. Tim, urlă căpitanul în aparatul de emisie-recepție, cât de mare e omul ăla de pe submarin.

-Roman, o să crezi că mint. Dar de-aici pare să aibă peste 30 de picioare.

-E pentru prima oară, Tim, când nu cred că minți.

-Ați reușit să contactați obiectul?

-Încercăm de când a intrat în mare, niciun răspuns. Nu pară să emită radio de niciun fel.

-Nici noi n-am avut noroc. Ce facem?

-Eu sunt la mine acasă, Tim, o să fac ce trebuie făcut dacă vine unul pe-aici și nu stă la vorbă. Roman, terminat, spuse căpitanul și opri emițătorul. Oleg, pregătește tunurile, începem cu ăla de 30, dar pune și rachetele în poziție de luptă. Trimite oameni la torpile.

-Într-un minut suntem gata.

-Prea târziu. Roman Sokolov, căpitanul navei Ivan Pușkin către vasul neidentificat. Cine sunteți? Prezența date de identificare! Roman Sokolov către obiectul...

-Căpitane, suntem gata.

-Trageți.

O rafală de gloanțe, deloc impresionantă în zgomotul furtunii, țâșni din tunurile semi-automate de la tribordul navei. Proiectilele nu părură să aibă un efect mai puternic decât picăturile de ploaie.

-Încă o dată.

Vasul mai trase o serie. Submarinul nu dădea semne că ar fi sesizat atacul.

-Treceți pe rachete!

O rachetă izbucni din tribord, călători scurta distanță și explodă sec cu o flamă mică în carcasa submarinului.

-Pentru numele lui Hristos, trageți înspre gigantul ăla. Dați-i o rachetă în cap.

O altă rachetă porni și explodă într-o secundă aproape de picioarele bărbatului foarte înalt. Acesta observă gestul și se uită spre nava rusească. Apoi rânji ciudat și

submarinul începu să se deplaseze tot mai repede. În câteva clipe deja plecase dintre cele două vase, lăsând valuri mari în urmă.

-Trageți cu tot ce avem!

Puntea navei militare rusești se luminează în timp ce trăgeau cu tunul, cu rachete și chiar și cu câțiva mateloți care scosese mitraliera. Dar submarinul era deja departe.

-Cât de repede merge ăsta, ce naiba?

-Căpitane, obiectul a atins 90 de noduri.

-Du-te dracului, așa ceva nu există. Nu se poate fizic!

De partea cealaltă, americanii care trăseseră și ei cu aceeași ardoare în obiect erau la fel de uimiți.

Fizic, un TR85, chiar și cel modificat, abia putea atinge 70 de kilometri la oră. Și când făcea asta huruia de-ți distrugea urechile. Pe autostrada București Constanța trei astfel de tancuri mergeau cu motoarele la maxim, străpungând furtuna.

-O să ne omori pe toți, Florescule!, urlă doctorița Costin.

-E singura soluție, doamnă doctor, urlă și Florescu, înghesuit în tanc cu genunchii aproape de gură, furtuna este acum de gradul 9, n-aveam cu ce să mergem până acolo.

-N-aveam de ce să mergem până acolo, treaba asta putea aștepta și până mâine sau până se oprește furtuna.

-Lucrurile s-au complicat prea mult să mai putem aștepta. Până acum au murit trei oameni, nu mai e o simplă evadare, e ceva mult mai serios la mijloc! Nu cred că putem să ascundem asta sub preș ca în alte cazuri. Doamnă, sper că v-ați luat pistolul cu tranchilizant la dumneavoastră!

-Bei? Nu bei.

-Domnule președinte, pot să fiu indiscret?

-Poți, Vitalie, ce-ai de pierdut? Acum suntem doar noi doi.

-Domnule președinte, de ce beți atât de mult?

Președintele mai trase o linie de cocaină de pe teighea, tuși, apoi își înecă tusea bând direct din sticla prăfuită.

-Pentru că acesta este singurul drog care te face să te crezi un pic mai deștept decât ești. Alte droguri îți dau o stare de euforie, de veselie, de extaz sau energie nebănuită, sau îți deschid porțile minții spre tărâmurii inimaginabile, dar alcoolul îți dă o stare constantă de părere un picuț mai bună despre tine. Înțelegi ce zic? Uită-te la doi oameni care se întâlnesc la o bere și vezi cum evoluează discuția pe măsură ce beau. Încep de la subiecte banale și ajung să se certe pe deciziile luate de Caligula și motivele decăderii Imperiului Roman. Niciunul dintre ei nu era, la începutul conversației, vreun expert în diplomație romană, dar iată-i acum mai decizi să stabilească odată adevărul decât cei mai antrenați profesori de istorie antică. Drogații obișnuiți nu au o părere bună despre ei, nici măcar ăia simpli, fumătorii. În schimb, oamenii care se sparg cu alcool au, chiar dacă nu conștient, impresia că pot face multe lucruri nebănuite. Tot ce trebuie să faci e să bei constant, să nu scadă indicatorul ăla de părere cumva și vei putea muta munții. Asta se vede și în exterior, oamenii urmăresc pe cineva care emană încredere, care pare că știe ce face. Să nu-ți închipui că primii pitecantropi care au atacat un mamut au luat decizia asta fiind treji ci dimpotrivă, după ce-au mâncat câteva fructe fermentate. Știi, că asta e al doilea avantaj al alcoolului, te face să sari la bătaie. Primul cimpanzeu care

s-a tras cu ceva țuică de banane acum 150.000 de ani în Africa a pus mâna pe-un ciomag ascuțit și-a zis „băi, uită-te la mine dacă nu omor capra aia și-mi fac căciulă din blana ei - Aia nu e capră, e mamut - Maimuță-i mă-ta”. Și-așa am ajuns aici.

Dacă bagi suficient de multă bătură în tine, și ești constant, te ții de ea ca de sport, după câțiva zeci de ani poți ajunge la transcendență, la curaj infinit. Și în noaptea asta, la fel ca și în lumea asta, avem nevoie de curaj infinit. De-aia îți zic, bea și tu ceva, să te ia cu spaime.

-Ce se întâmplă, domnule președinte, ce urmează atât de grav? Ce e atât de îngrozitor?

-Vezi tu, Vitalie, noi, oamenii, suntem niște maimuțe de uscat. Uscatul e puțin, ne credem stăpânii lumii, că ne-am făcut cocioabele astea pe uscat. Dar lumea nu este uscat. Lumea, planeta asta, este mare, și marea are alte reguli și alți stăpâni. Și ăia încă nu suntem noi. Și din când în când ăia vin să ne pună la punct. Și-n noaptea asta se va întâmpla același lucru, vine stăpânul planetei să dea cu noi de pământ.

Vitalie tăcu, presupunând pe bună dreptate că președintele era în acel stadiu al beției când delirezi.

Capitolul 7

UN AJUTOR NEAȘTEPTAT

Afară, în fața Muzeului Marinei din Constanța, în plină furtună erau trei tancuri și un om mort aproape de trepte. Din tancuri ieșeau anevoioși câțiva oameni, mai mult sau mai puțin pregătiți să facă față violenței vântului.

-Domnule general, e un om mort aici, strigă un soldat.

-L-o fi doborât furtuna.

-Și i-a și înfipt un cuțit în piept.

-Lasă-l, nu e important acum, hai să băgăm baba în muzeu.

Doi soldați ieșiră dintr-un alt tanc sprijinind cu greu baba care aproape că flutura de la puterea vântului.

-Bogdan e mort, am ajuns prea târziu, hârâi baba suficient de puternic să audă toți.

-Ce Bogdan vorbești femeie, lasă-l, hai înăuntru.

Grupul se adună după coloanele din fața intrării și unul din soldați se pregăti să lovească ușa, când aceasta se deschise cu zgomot, lovită de vânt. Pătrunseră grăbiți înăuntru.

Câțiva zeci de oameni înalți, cu păr verde închis și încâlcit, îmbrăcați în haine cenușii ce păreau făcute din năvoade și solzi mișunau de colo-colo răsturnând exponatele și cotrobăind. Unul din ei văzu grupul și exclamă:

-Aha, Traianul și-a trimis și mai mulți oameni aici! Să-i oprim, tovarăși.

N-avură timp să reacționeze că o sulică se înfiptese direct în capul unui militar care căzu cu zgomot la podea.

-Păzea, urlă Florescu și grupul se împărți în mai multe direcții ascunzându-se pe unde putea. Florescu, baba și un soldat se ascunseseră sub un morman de manechine îmbrăcate în costume de marinar și resturi de timone. Metodic, ca la exerciții, soldatul verifică arma, ridică un pic

capul din ascunzătoare și începu să tragă foc cu foc, având grijă să se lase jos când mai zbură câte o suliță spre el.

-Omorâți-i bă, ce așteptați. Foc de voie.

Încăperea se umplu cu zgomot de mitraliere și soldații păreau bine pregătiți, aproape fiecare foc atingându-și ținta. Cu toate astea, oamenii cu păr verde nu păreau foarte afectați, ba chiar deloc.

-Parcă trag în apă, n-au nici pe dracu, urlă soldatul de lângă Florescu.

-Atunci dă-i o grenadă, ce mai aștepți!

Grenada bubui cu putere, dar nu păru să-i oprească pe violenții cu sulițe.

-Aici Alfa, suntem atacați, avem nevoie de ajutor, veniți aici.

-Cu ce să mai venim, sunteți toți acolo.

-Intrați cu tancul, dă-i în mă-sa, urlă generalul.

Un tanc bubui ușa de la intrare și apoi intră cu viteză înăuntru. Câțiva oameni zburară prin toate părțile. Câteva secunde, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, reluară atacul cu sulițe. Generalul trase baba după el, sparse o ușă cu piciorul și intră într-o altă încăpere. În spatele lui soldatul continuă să tragă, acoperindu-le retragerea. O suliță îl străpunse în cap și căzu la pământ trăgând în continuare. Florescu scoase pistolul de la brâu și începu să tragă înspre cei trei inși care veniseră și ei pe ușă, chitiți să-l omoare. O suliță îl lovi cu putere și-l agăță efectiv într-un perete. Baba rămăsese la podea cârâind „Doamne, Iisuse Cristoase, fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi, păcătoșii”. Cei trei se îndreptară spre general, ignorând baba, unul dintre ei ridică sulița în dreptul urechii pregătindu-se să-i dea fatala.

Dar sulița nu mai porni, iar mâna, de la umăr, cu suliță cu tot, căzu jos. Un al doilea păți aceeași chestie cu capul, iar al treilea se întoarse să vadă noul adversar. Nu l-a văzut

decât o secundă, că un pumnal i se înfipse între ochi și o sabie lungă îl tăie în diagonală, în două bucăți mânjite de un fel de zeamă gălbui-verzuie.

Omul cu sabia era un roșcovan chel pistruiat înalt și lat în spate, îmbrăcat bizar, în ceea ce părea a fi o fustă și o togă, ambele făcute dintr-un fel de lână groasă, decorate cu pătrățele roșii și verzi.

-Mă scuzați de întârziere, urlă omul în engleză.

-Dumnezeu mi-a ascultat ruga, țipă fericită baba.

-Unde este Traian?

-Cine întreabă, strigă Florescu, revenindu-și un pic din șoc.

-Cum cine? Președintele Scoției! Haideți, să ne grăbim, strigă omul în fustă și fugi înapoi spre intrarea în muzeu.

Florescu o ridică pe babă de jos și se apropie precaut de ușa prin care intrase. Cu pistolul în mână se uită în sala mare, să vadă care mai e situația, iar situația se schimbase. Acum oamenii cu sulite încercau să facă față omului cu fustă și sabie, care era uluitor de rapid deși părea să aibă cel puțin vreo 50 de ani. Mai mulți sulitași se suiseră pe tanc și încercau să intre înăuntru, iar roșcovanul îi tăia în bucăți ca și cum ar fi tăiat unt, fără să se oprească, ca o personificare a unei furii mitice.

În mai puțin de două minute încăperea se umplu de cadavre mânjite de zeamă iar omul cu fustă mai făcu un salt spectaculos în aer aterizând sigur pe turelă.

-Puteți ieși, suntem în siguranță o vreme, spuse omul bătând cu sabia în tanc.

Florescu se apropie precaut de el. De după cutiile răsturnate și bucățile de zid își făcură apariția și ceilalți, Mihnea de la SRI, Feodor de la SIE, doctorița, Ion Marin de la NATO și Ștefan Dumitrescu.

-Ce se întâmplă?, întrebă Mihnea.

-Care dintre voi e șeful, strigă omul în fustă de pe turelă.

-Eu, răspunse Florescu, repet, cine ești dumneata și ce cauți aici?

Omul în fustă își scoase din buzunarul din fața fusteii un fel de ceas cu multe cadrane, se uită la el și sări jos de pe tanc. Întinse mâna către Florescu.

-Cum am mai spus, sunt Stuart Macferlan, președintele Scoției. Unde este Traian, trebuie să-l găsim, să-l ajutăm cu Stăpânul Lumii.

Florescu se dădu un pas înapoi așteptându-se să-l ia și omul acesta de gât și să-i moară cerându-i să-l apere pe președinte.

-Nu pot da această informație, cel puțin nu dimitale, spuse sepepistul și mai dădu un pas înapoi având grijă să țină arma îndreptată spre capul roșcovanului.

Acesta oftă și-și băgă sabia cea lungă într-o teacă ce o avea prinsă de spate. Apoi se așeză jos, încrucișându-și picioarele, scoase o sticlucă mică din același buzunar al fusteii și trase o dușcă.

-Aveți ceva nave în larg, aveți pe cineva la NATO? Întrebați dacă nu a apărut nimic dubios în port.

-Domnule Marin, întrebă Florescu neluându-și privirea de la omul cu sabia.

-Verific, răspunse Marin și se retrase după un morman de moloz cu telefonul în mână. Urmară câteva minute de tăcere, se-auzea doar vântul și Marin bolborosind în telefon.

-În urmă cu 20 de minute un submarin de origine necunoscută, lung de aproape 400 de metri, a intrat în zona portului Constanța și staționează în apropierea digului de sud. Avem și un raport confuz, cum că pe el ar fi un om înalt de 10 metri cu o furcă în mână.

Florescu se uită la Marin, apoi la Macferlan, apoi iar la

-Vă bateți joc de mine.

-Informația a fost confirmată atât de o navă militară SUA, aflată aici la exerciții, cât și de comandantul unei nave rusești.

-Un vas necunoscut intră în port așa aiurea și nimeni nu face nimic!?

-Avem rapoarte că au tras, cel puțin oamenii de pe navă. Fără niciun efect. În privința unei intervenții mai serioase, partenerii noștri au niște dubii.

-Au dubii, să mori tu? De ce au dubii?

-Aici pot să răspund eu, interveni Feodor de la SIE.

-Ascult.

-Aparent, de câteva ore circulă informația că președintele nostru a încercat să otrăvească câțiva ambasadori în această noapte, deocamdată avem confirmări de la cel al SUA și al Franței.

-Poftim?

-Da, cică le-a trimis o ladă de vin roze extrem de prost.

-Ha, pufni, Macferlan, nu e el. Traian n-ar face niciodată așa ceva. Mai degrabă de taie cu cuțitul decât să-ți dea o băutură proastă.

-Domnule „președinte”..., pare că știți foarte multe despre președintele nostru. Aș vrea mai multe explicații.

-O să rămânem blocați aici până vă recapitulez totul, nu-i așa?

-Așa este, spuse Florescu indicând spre pistol. Asta dacă nu cumva ești și dumneata imun la gloanțe, ca ăștia.

-Oooo, nu, doamne ferește, sunt suficient de muritor. Și ăștia nu-s imuni la gloanțe, doar că folosești arma greșită. Ai fost vreodată la pescuit cu pistolul? Ineficient, te asigur.

-E eficient cu sabia? ăștia sunt pești, sau ce?

-Florescule, nebunul nu e chiar nebun, interveni doctorița Costin. Țștia sunt chiar un fel de pești, spuse femeia care examinase câteva cadavre.

-Cum adică sunt pești?

-Adică nu sunt oameni. Carnea lor miroase a pește, au sânge rece, oase subțiri, branhii pe spate, sunt pești.

-Delirezi.

-Dă-o dracului, Florescu, pot deosebi un om de un pește. Țștia sunt un fel de pești, ce vrei mai mult?

-Vreau explicații, urlă Florescu. Nu pleacă nimeni până nu-mi explică cineva aberația asta! Președintele otrăvește ambasadori, fură mașini, suntem atacați de oameni-pești, submarine cu giganți amenință portul, așa ceva nu există! Vreau o explicație logică.

-Fie!, spuse calm Macferlan și scoase din buzunarul de la fustă o spirtieră și o cană. Aprinse focul cu o brichetă, puse cana pe ea și turnă un lichid dintr-o sticlucă, apoi alt lichid dintr-o butelcuță.

-Ce faci?

-Grog. Adunați-vă, rogu-vă, în jurul focului să vă spun povestea. Mă mir că nu v-a spus-o nimeni până acum.

Președintele se uită la ceas trist.

-Nu vine Bogdan, nasoală treaba, asta e, trebuie să mă duc.

Trase o ultimă linie de cocaină, goli sticla și se ridică.

-Unde mergeți, domnule președinte, întrebă Vitalie.

-Pe digul de sud, acolo e stăpânul.

-Îmi pare rău domnule președinte, nu vă pot lăsa să plecați.

-Ba da, că-s șeful tău. Vii și tu cu mine.

-Nu, rămânem aici, nu este deloc sigur afară.

-Vrei să spui că nu respecti un ordin al președintelui tău?

-Este pentru binele dumneavoastră, repet.

-Aha, zâmbi președintele, și cum îți propui să mă oprești?

-Haideți domnule președinte, vă rog eu...

-Nu, serios, spune-mi cum o să mă oprești să ies din birtul ăsta?

-Haideți domnule președinte, sunt mult mai tânăr decât dumneavoastră, am pregătire de luptă și sunt destul de bine pregătit fizic.

-Sunt convins de asta, te-ai bătut vreodată cu golanii?

-N-a fost nevoie, n-am fost niciodată un copil firav, și ăia mă evitau.

-Poate și pentru că nu te puneai în calea lor, știi ce zic?

-Nu știi ce ziceți, domnule președinte.

Președintele a zâmbit iar Vitalie a simțit fulgerul de durere înainte să audă sunetul de lovitură. Au fost cel puțin trei care l-au străbătut din vintre până în creștetul capului. Președintele îl lovise puternic între picioare, profitând de faptul că nu puteai să știi exact unde se uită. Și nu se rezumase la o singură lovitură, fuseseră mai multe și omul lovise cu sete și fără milă. Vitalie căzu la podea cu ochii bulbucăți, cu o teribilă senzație de vomă, ură și surpriză.

-Nu fi supărat pe mine, spuse președintele aplecat asupra lui. O să înțelegi mai târziu. Când te trezești, vino pe digul de sud, poate vei fi util cu ceva, spuse omul mic și chel cu o voce calmă, în timp ce-l strângea de gât cu forță.

Vitalie își pierdu cunoștința.

-E o legendă în Aberdeen, care nu e o legendă. E un fapt. Orice marinar bătrân o știe și ți-o spune, dacă e sigur că ești suficient de deschis la minte s-o asculți fără să pufnești superior cu teoriile tale de om civilizat.

La fiecare cinci ani e o furtună puternică în mările din nord, și din furtuna aia iese o navă imensă, un submarin mai mare decât orice ați văzut vreodată pe mări. Acesta este nava Stăpânului Lumii, al lordului oceanelor și mărilor, adevărata lume, nu peticele astea de uscat pe care stăm noi și ne credem regi. Cândva în urmă cu 25-30 de secole am dus un mare război cu asta și am pierdut, noi, oamenii, și-a rămas o înțelegere, odată la 5 ani vine să-și ia tributul să ne lase în pace. Dacă nu-i plătim tributul, ne înecă ca pe cretani sau pe cine vrei tu, că orice popor de pe lumea asta are poveștile cu potopul.

Nu știm de ce vine la Aberdeen, probabil că acolo au stabilit strămoșii noștri locul. Și când se apropie furtuna trebuie să fim pregătiți, să-i dăm tainul, mâncare de pe uscat, vite, oi, capre, fructe, legume precum și 50 de fete tinere.

-Virgine, întrebă ironic Florescu.

-Fete tinere, nu fii golan. Noi, scoțienii, am știut tot timpul de acest stăpân, am pregătit tot timpul tributul. În timp alții au uitat de el, se cred în continuare stăpânii mărilor, briții, cu aroganța lor, au refuzat să mai contribuie la plată. În ultimul secol doar noi am fost cei care mai plăteam, să ne păstrăm vasele de pescuit și localitățile de pe mal și viața. În cronicile și cânturile noastre încă se mai păstrează, cum sunt și la alte popoare, amintirea invaziei oamenilor mării. O să găsiți astea și pe la egipteni, le-au găsit și briții cu arheologii lor, dar au ignorat.

Dar noi suntem mici, și nu putem ignora. Și plăteam de o sută de ani singuri și în 1984 eram într-un birt în

Aberdeen, alături de camarazi, un mucos pe-atunci, așteptând să vină Stăpânul Lumii să-i ia porția. Pe lângă pescuit și textile, în anii ăia începuse boom-ul petrolului, veneau petroliere să încarce de-aici, să ducă mai departe.

În 12 spre 13 septembrie 1984 a fost una din cele mai urâte furtuni din istoria noastră și niciun vas nu intra în port sau se apropia măcar. Stăteam ghemuiți în birt și beam ca turbații, așteptând să vină Stăpânul. Și Stăpânul a venit, a intrat la noi în birt cu oamenii lui pește cu păr verde și a așteptat acolo să-i umplem vasul cu tributul. N-ai să vezi niciodată așa ceva, un om de aproape 30 de picioare, stătea în încăpere în timp ce oamenii-pește roiau în jurul lui și noi tremuram de frică.

-Ăsta, omul cu furca din port, ăsta era acolo la voi în birt?

-Da. Și bea din butoi direct, și se veselea cu oamenii lui. Și-atunci unul i-a spus că a intrat o navă în port și am văzut pe fața lui ceva ce nu credeam că voi vedea vreodată. Surpriză. Câțiva oameni pește au fugit rapid afară. Eram și noi tensionați și curioși, ce-o fi, cine naiba ar fi putut să intre în port pe furtuna asta, e sinucidere curată. Oamenii pește s-au întors, și erau agitați. Chiar și Stăpânul a arătat o oarecare îngrijorare. Și câteva minute mai târziu cineva a deschis ușa birtului cu piciorul. Și-atunci l-am văzut prima dată pe Traian.

-Președintele?

-Dacă vrei să-i spui așa. Era un om mic, cu început de chelie, cu ochii sticloși care păreau să vadă întreaga încăpere, cu un rânjel care-i tăia fața, cu uniforma leoarcă de transpirație și ploaie. Ei bine, omul ăla a ignorat complet pe gigantul din încăpere și s-a dus direct la bar unde a cerut direct o sticlă de Chivas, trântind un pumn de dolar pe tejghea. Nu un pahar, o sticlă. Iar cârciumarul nici măcar n-

a ezitat, s-a executat rapid și i-a pus sticla în față. Iar omul a băut-o dintr-un foc după care a început să întrebe de ce nu este muzică.

-Și ce s-a întâmplat atunci?

-Păi Stăpânul Lumii a început să vorbească, să mugească precum furtuna întrebând cine e impertinentul. Iar omul mic cu ochii strâmbi s-a uitat la el și a zis că nu-i place genul ăsta de muzică. Apoi l-a întrebat dacă nu bea ceva cu el să-și dreagă vocea, și dacă știe melodia aia cu „Mariană, cur de fier, îți fac cracii debarcader”.

-Nu pot să cred.

-Nici eu n-am putut crede. Dar Traian s-a dus să bea cu el și dup-aia, nu știu cum, au ajuns să joace cărți pe bani.

-Președintele a jucat cărți cu un om de 10 metri la voi în birtul portului din Aberdeen.

-Da, și asta nu e tot. Traianul a început și să fumeze încontinuu, a cerut să i se aducă mai multă băutură, l-a întrebat pe Stăpân dacă a mâncat vreodată berbecuț la grătar ca la Medgidia.

-Și ce-a spus Stăpânul?

-Stăpânul a zis că nu, iar Traianul i-a zis să aducă un berbecuț, apoi s-a dus în bucătărie să-i explice bucătarului cum să prepare treaba. După care s-a întors cu băutură și a continuat jocul de cărți.

-Pe ce jucau?

-Pe shot-uri. Cine pierdea trebuia să bea un shot de whisky. La un moment dat Traianul a zis că se lasă, că nu-l interesează să joace cu amatori, ceea ce l-a enervat rău pe Stăpân. Dar Traian a zis că se plictisește, și se duce să bea într-un alt birt, că aici s-a cam fumat treaba. Și asta chiar l-a enervat pe Stăpân, a început să urle de-au pleznit geamurile și toate sticlele, iar noi ne-am ascuns sub mese. Dar Traian l-a ignorat și a plecat spre ușă. Și-atunci Stăpânul

Lumii a trântit sceptrul în mijlocul încăperii și a zis „Hai să jucăm pe asta”.

-Ce sceptru?

-Păi Stăpânul nu a umblat tot timpul că tridentul în mână, sau furcă, cum îi ziceți voi. A avut, dintotdeauna, Sceptrul Dreptății.

-Sceptrul Dreptății?

-Da, e mai vechi decât omul, mai vechi decât viața, a fost făurit în furnalele vulcanilor submarini care au întunecat lumea și când s-au liniștit cerurile și s-au separat apele și pământurile, a rămas la ei. Cine ține Sceptrul Dreptății în mână are întotdeauna dreptate.

-Ce înseamnă asta?

-N-azi, nu ești atent? E Sceptrul Dreptății, cine are sceptrul ăla în mână nu poate fi contrazis. El are dreptate întotdeauna, că are Sceptrul la el. Ăla a fost trântit la podea, că altfel n-avea cu ce juca Stăpânul, că el n-avea dolari și Traianul nu părea interesat de altceva. I-a propus femeii, dar a refuzat. „Eu nu trebuie să ameninț planeta să babardesc o femeie, pălugă”, i-a și spus Traian atunci de l-a enervat.

-Și-au jucat cărți pe sceptrul ăla?

-Da. Și Stăpânul Lumii a pierdut, noi, marinarii, care mai văzuserăm jocuri de cărți și cartofori știm de ce. L-a făcut la cărți Traian, a trișat cu nerușinare și a câștigat.

-Păi ce-a pus miză președintele?

-A zis că pune vaporul lui la schimb, Biruința. Și după ce l-a spart cu a doua royală în 5 mâini, a pus mâna pe Sceptru și i-a zis, „gata, am câștigat, cară-te”. Iar Stăpânul Lumii n-a avut ce face, că Traian avea Sceptrul Dreptății în mână și nu-l puteai contrazice. Și astfel iubita mea Scoție a fost eliberată de blestemul ăsta de 30 de secole. Și-atunci i-am jurat credință lui Traian pe veci, căci ne-a eliberat din sclavie. Tot ce mai avem acum e să scăpăm de briți, și eu să-

mi iau locul stabilit, cel de președinte al Scoției, țară independentă, ideal pentru care am luptat sute de ani.

-Bine, bine, și-atunci de ce vine în continuare ăsta după noi? A luat blestemul de pe voi și ni l-a adus nouă pe cap. Păi nu ne-a ajuns Iliescu, ce-i mizeria asta? Puterea Scepturului nu e definitivă, sau ce?

-Care este cea mai puternică forță din Univers?

-Nu știu, e cea mai proastă întrebare posibilă la ora asta. Fisiune nucleară, iubirea, forța Coriolis, habar n-am.

-Timpul, omule, timpul. Timpul macină totul, oricât de puternic ai fi. După un timp chiar și puterea Scepturului scade, trebuie folosit din nou. La fiecare cinci ani Stăpânul vine să-și ia Scepturul înapoi și să ne amenințe cu bătaia și până acum Traian l-a oprit. În mod normal ar trebui s-o facă și de data asta, deci, unde-i ăla?

-Nu știu de niciun Sceptur. Noi am venit aici cu baba asta să căutăm un harpon.

-Păi da, arată ca un harpon, unde e?

-Baba știe.

-Este aici, hârâi baba.

-Aici unde, femeie nebună, sunt zeci de camere și sute de exponate.

-Aici, repetă baba și arată spre un fel de suliță cu trăgaci care, ca printr-un miracol, nu fusese zburată din perete.

Macferlan se uită la el cu surprindere:

-Oameni buni, ăla nu e Scepturul Dreptății.

Capitolul 8

MAREA BĂTAIE DE PE DIGUL DE SUD

Rășăritul ar fi trebuit să fie superb în acea dimineață și s-ar fi văzut și superb, dacă cerul n-ar fi fost negru și furtuna gigantică nu s-ar fi învățit în jurul imensului om ce stătea trufaș pe ambarcațiunea lui nemaivăzută. Cu ochii ca niște flăcării vii acesta privea furios înspre capătul digului unde se îndrepta, împotmolit, un om mic și chel.

-Traian, tună gigantul.

-Hă? răspunse președintele uitându-se strâmb la el.

-Traian, bicisnic muritor, gândac de pământ, am venit să-mi dai ce-i al meu.

-Știu, mi s-a mai spus. Am două milioane la mine, dacă vrei mai mult trebuie să trec pe-acasă.

-Nu minți și nu te ascunde, nimicule, unde este Sceptrul?

-Nu știu, să mor io, i l-am dat lui Bogdan, s-a pierdut pe aici pe undeva.

Furios gigantul ridică tridentul și porni să-l omoare pe micul om. Acesta se trase în dreptul unui stabilopod și ridică mâinile sus.

-Stai, nu da, stai să verific aici un pic, spuse președintele și se aplecă lăsând impresia că-l caută. Cred că aici e, e prins în pietrele ăstea, vino un pic bre și-ajută-mă.

Gigantul îngenunche contrariat și e uită spre scobitura unde președintele moșmondea ceva. A fost nevoie doar de o secundă, micul chel a sărit rapid într-o parte, apoi cu un briceag ce-l ținea ascuns tăie tendonul de la piciorul cu care Stăpânul călcase pe dig. Acesta scoase un urllet ce reuși cumva să acopere tunetele.

-Canalie trădătoare, te omor!

Dar președintele dispăruse printre stabilopozi.

Șchiopătând, gigantul lovea la întâmplare în speranța că-l va nimeri pe președinte.

-Și-atunci ce e, dacă nu e Sceptrul Dreptății?

-Un harpon.

-E bun la ceva?

-La omorât balene și alte cetacee.

-Bine, luați-l, ordonă Florescu.

-Ce-ai de gând să faci omule cu bățul ăla?

-Ce aveam de gând să fac de la început. Mă duc să-l protejez pe președinte, avem nevoie de orice armă. Hai, toată lumea, adunarea, tancuri, mergem pe dig după ăla, oricine o fi.

-Hei, în sfârșit vorbim aceeași limbă, strigă Macferlan, să mergem! Nu-s totuși convins că vom avea succes, s-ar putea să luăm o bătaie epocală.

-Mulțumesc domnule „președinte” al Scoției, nu știam că cunoști istoria țării noastre așa de bine. În principiu, cam asta e povestea tuturor bătăliilor duse de noi pe-aici. Pornim de la „s-ar putea să luăm o bătaie epocală” și improvizăm de-acolo!

Oamenii se ridicară în picioare, un soldat luă harponul prins în perete și ieșiră pe ușa ruptă. Florescu se urcă în tanc și-l invită și pe Macferlan înăuntru.

-Dă-i bătaie spre digul de sud, spuse generalul soldatului care se pusese la postul de comandă.

Când trecură pe lângă liceul Traian, aflat chiar lângă muzeu, scoțianul exclamă fericit.

-Nu credeam că este atât de respectat Traian pe-aici, deja numiți școli după el.

Generalul îl privi cu milă.

Vitalie ieșise din birt târâș, scrâșnind din dinți și înjurând. În jur, tot furtună, se uită după un post de comunicare. Văzu un mic magazinaș de telefoane mobile, sparse geamul ignorând alarma și intră luând un braț de telefoane. Le verifică pe rând, să vadă care dintre ele aveau baterie. Avu noroc cu un Motorola, cotrobăi și după câteva cartele, băgă una și formă 112.

-Aici Vitalie Condur, Serviciul de Protecție și Pază, cod Alfa-Alfa-Șapte, solicit comunicare de urgență cu șeful SPP, general Florescu. Aici Vitalie Condur, Serviciul de Protecție și Pază, cod Alfa-Alfa-Șapte, solicit comunicare de urgență cu șeful SPP, general Florescu.

De cealaltă parte se auzi un click, un „așteptați vă rog” și apoi tăcere. Doar vântul mai vuia puternic. Apoi vocea autoritară a lui Florescu bubui în difuzor.

-Vitalie, tâmpitule, unde ești?

-Permiteți să raportez, undeva în port.

-Unde este președintele?

-M-a atacat în urmă cu maxim 30 de minute, a spus că se duce spre dig.

-Ascultă-mă cu atenție Vitalie, te concentrezi un pic. Deci, cât de beat era președintele?

-Din estimarea mea, președintele era beat mort când a plecat. Dar, totodată, a consumat cantități mari de cocaină înainte și alte droguri.

-Bun așa, du-te spre dig, venim și noi în câteva minute. Ai grijă.

Sute de oameni ai mării invadaseră digul și cotrobăiau printre stabilopozi, în timp ce gigantul continua să se uite urât în jur și să se enerveze. Mai ales că o voce veselă și

nazală în aceleași timp cânta, de undeva, nu reușea să afle de unde, din cauza vântului „Lasă-mă mândruțo, lasă-mă să mor, cu mâna la pupăză și cu cucul goooool”.

-Ieși afară, pramatie, unde te ascunzi, ieși și luptă-te ca un bărbat!

-Mai bine scoate-i pe ăștia de pe dig că ți-i bat de ți-i împachetez și-ți dau cu ei peste gură, se auzi vocea veselă a președintelui.

Gigantul urlă furios și continuă să lovească cu tridentul la întâmplare, distrugând bucăți din capătul digului.

-Băi, nu mai da cu furca pe-aici, că nu ești la mă-ta acasă, se auzi din nou vocea veselă a președintelui.

Preocupați să verifice digul, Stăpânul și oamenii lui n-au văzut mogâldeța care se suise pe submarin pe undeva din partea din larg. Omulețul fugi rapid spre gigant și-i tăie și tendonul de la celălalt picior. Uriașul căzu în genunchi urlând.

-Muie, ți-am spus?, urlă vesel președintele și dispăru iar sărind în mare.

Dinspre capătul celălalt al digului începură să apară tancuri. Stăpânul făcu un semn și oamenii săi năvăliră să atace mașinăriile de fier. De cealaltă parte Florescu ordonase foc de voie. Submarinul imens se apropie și mai mult de dig și câteva tunuri ieșiră la iveală din carapacea sa. Întregul dig fu luminat de focuri de arme și explozii. Macferlan dădu să iasă afară din tanc.

-Stai aici, scoțiene, că mori afară.

-Stai tu aici, n-am chef să mor în cutia asta de tablă, strigă Macferlane și ieși rapid pe turela tancului.

-Traianeeeeee, am venit!

-Hăăăă, se auzi din furtună și zgomot.

-Vrei un harpon?

-Adu-l încoace!

Macferlan sări între oamenii mării cu sabia în mână și harponul prins de spate, și începu să taie dintre ei cu rapiditate uimitoare.

-Unde ești Traiane?

-Aici, se auzi vocea președintelui, fără să dea vreun indiciu unde ar fi exact.

Scoțianul își continuă înaintarea, ajutat fiind din spate de tancarile care secerau din oamenii mării. Cu toate acestea, numărul lor nu părea să se împușineze, aproape în fiecare clipă ieșeau din apă și se cățarau pe diguri tot mai mulți. Gigantul continua să lovească în dig cu tridentul, răscolind stabilopozii. Unul din acesta zbură în aer și-i tăie lui Macferlan legătură cu tancarile din spate. În față omor, în spate, beton sfărâmat și doi oameni-pește care se îndreptau amenințător spre el cu sulițele ridicate. O clipă mai târziu amândoi căzură la pământ chirșiți. În spatele lor, ud, vesel, cu cămașa descheiată și cravata fluturând, președintele României.

-Le-am dat la icre, he he he, râse președintele.

-Traianeeee!

-Vezi în spate că mai sunt țigani de-ăștia de mare.

Cu o mișcare rapidă Macferlan decapită doi oameni din fața lui, apoi mai înjunghie încă doi.

-Ce-ai adus bun?

-Doar harponul ăsta, e o babă mistică la voi care l-a recomandat. Unde e Sceptra Dreptății?

-Dracu știe, s-a pierdut. Da e bun și ăsta. Hai după garoiul ăla mare.

-Ce-ai de gând să faci?

-Îi dau să zacă, n-auzi?

-Cât de bine țintești.

Președintele se uită la omologul său cu un zâmbet în timp ce privea, în același timp, și în altă parte. Îndreptă

harponul undeva deasupra umărului stâng al scoțianului și trase.

Urletul ce-a urmat îi făcu pe toți să asurzească, oamenilor le sângerară urechile, în timp ce creaturile mării explodară în stânga și-n dreapta.

-Trișor blestemat, fix la icre!

Gigantul căzu pe spate, pe submarinul său, ținându-și mâinile între picioare. Tridentul său lovi digul cu un zgomot sec. Președintele luă obiectul lung de 10 metri de jos și începu să alerge cu el spre submarin. La câțiva metri de el îl înfipse într-un stabilopod și-l folosi ca o prăjină, să sară pe nava Stăpânului, aterizând direct pe pieptul acestuia. Scoase briceagul și-l apropie de ochiul drept al gigantului care gemea.

-Și zi, piratule, cât de bine o să vezi cu un singur ochi?

Urișul tuși apă de mare în fața președintelui, dezechilibrându-l pentru o clipă.

-Nu e ultima oară când ne vedem, stârpitură.

Întregul submarin intră sub ape ca și cum ar fi căzut o piatră. Valuri imense loviră digul. Un vârtej întreg se formă în locul unde fusese nava și președintele dispăru în el. Furtuna se opri ca prin farmec.

Uimit, Florescu așteptă un minut înainte să iasă afară din tanc. Marea era calmă, soarele răsărise, o căldură plăcută se așeza peste dig. Abia se simțea o adiere de vânt. Se apropie timid de locul unde fusese imensul submarin sperând să vadă ceva. Nu mai era nimic. Apoi apa se învolbură brusc și proiectă afară, ca un scuipat, un om mic și chel care ateriză pe dig scuipând.

-Ptiu, apă!

-Domnule președinte! Sunteți în regulă, totul OK?

-N-auzi bă, Florescule, că am înghițit apă? Țștia au vrut să mă otrăvească!

EPILOG

În aceeași zi, la 9 dimineața, în incinta palatului Cotroceni au început să apară limuzinele. Tensionați și temători, lideri ai partidelor politice coborau din mașini și se îndreptau spre intrarea principală, unde erau întâmpinați de alți oameni în costume care șopteau „președintele vă așteaptă”.

Oamenii pășeau demn prin holurile palatului și toată pompa lor oficială se năruia când deschideau cu greu ușa capitonată a biroului președintelui. În dimineața asta mirosul era și mai greu, pe lângă cel de tutun și alcool se simțea și un iz de alge uscate și putrezite. Imediat după ușă, în stânga, stătea un tânăr blond, bandajat la cap și cu o mână prinsă într-o față, îmbrăcat într-un costum nou nouț, care și el duhnea de parcă ar fi ieșit din mare.

La biroul său președintele era îmbrăcat într-o togă purpurie.

-Aoleu, e iar una din zilele astea, șopti prim-ministrul omului cu care venise.

Informațiile primite în briefing nu erau deloc bune, aparent România nu se putea aștepta la vreo infuzie financiară serioasă din partea comunității internaționale. Din motive încă neștiute, mai multe ambasade își exprimaseră nemulțumirea față de felul în care era administrată țara, în special SUA și Franța fuseseră teribil de dure. Iar influența acestor țări e puternică atât la nivel de Fond Monetar Internațional cât și la Banca Mondială. Slabe șanse pentru un împrumut consistent, în condiții bune.

Președintele așteptă să intre toți, vreo 7 persoane, și să se așeze pe scaunele din fața biroului său.

-Domnilor, voi fi scurt, că aş bea ceva, mă întâlnesc mai încolo cu ... ăăăă... preşedintele Scoţiei. Deci, după cum ştiţi, situaţia economică e nasoală rău, şi ăştia nu vor să ne dea nişte împrumuturi să trecem hopul ăsta, criza asta economică. Aşa că, zic eu, cea mai bună soluţie să să strângem un pic cureaua, să scădem cheltuielile bugetare. Propun ca de la anul să reducem salariile bugetarilor cu 25% şi pensiile cu 15%.

Încăperea se umplu de un vacarm de neînchipuit. Oamenii începură să strige. Preşedintele aşteptă calm să se termine vorbăria. În cele din urmă prim-ministrul trase aer în piept, înghiţi un pic în sec, şi vorbi primul, ca un lider ce era.

-Domnule preşedinte, ceea ce propuneţi este sinucidere curată. Nimeni, niciodată, în istoria unei ţări n-a făcut asta fără să fie în situaţie de război. N-avem cum să facem aşa ceva.

Preşedintele s-a uitat la el şi pe fereastră, apoi a deschis un sertar al biroului. Din el a scos un fel de băţ ce părea făcut dintr-un lemn nobil, care avea în capăt o mică statueta aurie cu doi şerpi cu coroane pe cap şi ochi de smarald. A îndreptat băţul spre prim-ministru şi i-a spus cu o voce clară şi sacadată.

-Te asigur, domnule prim-ministru, că exact asta vom face.

Şi nu a putut fi contrazis de nimeni din încăperea, nici atunci, nici câteva luni mai târziu. Că cine avea Sceptrul Dreptăţii în mână avea întotdeauna dreptate.

Sfârşit

Despre autor

Ovidiu Eftimie s-a născut în Braşov, a lucrat vreo 14 ani în presa reală, dup-ai-a vreo 8 în aia *fake*, adică Times New Roman. Romanul său de debut, Arhanghelul Raul (Nemira 2016), a fost cel mai vândut roman SF de după 2000, și nici următorul, Bacalaureat (Nemira 2017), n-a mers rău.

Dacă ți-a plăcut ce-ai citit îl poți felicita pe autor pe [Patreon](#) sau pe [PayPal](#). Cartea asta e gratuită, în sensul în care autorul își păstrează toate drepturile prevăzute de lege, dar dă gratis această versiune pentru uzul personal al cititorilor. Mai multe detalii pe [eftimie.net](#)

Dacă ți-a plăcut asta, poate te mai interesează și altele cam la fel, respectiv:

De la Mizil la Lună:

În viitor, în țara imaginară România, un milionar excentric adună o echipă de localnici și oameni de știință care va merge pe Lună, la mai bine de jumătate de secol de la ultima vizită umană acolo.

Robu Cuceritorul. Stăpânul lumii

În regiunea imaginară Banat, moartea primarului, primul om al imperiului, dă naștere unei serii de

evenimente ciudate care ar putea duce la destrămarea unei societăți aproape perfecte.

Călătorie spre centrul pământului strămoșesc

În timpul săpăturilor pentru Castelul Peleş muncitorii descoperă o serie de tăblițe de aur cu o scriere misterioasă, ce aveau să fie cunoscute drept „tăblițele de la Sinaia”. În 1909, Regele Carol alcătuieste o echipă de oameni care să lămurească misterul, din care fac parte Tudor Arghezi, Hortensia Papadat-Bengescu, Emil Racoviță și faimosul general Agamemnon Giurăscu-Buzău.

Primăvara vampirilor

Un jurnal din timpul primei pandemii de vampirism care a cuprins România și felul în care autoritățile, total nepregătite ca de obicei, au reacționat.

Minunatul Nea Silvică

Un proprietar chioșc din Berceni ajută un magician să distrugă o conspirație mondială a cărei scop e să-i jefuiască pe săraci de și mai mulți bani.

Mulțumiri

Cărțile astea online sunt gratuite, dar există oameni care apreciază atât de mult gestul acesta încât simt nevoia să mulțumească cu bani. Ei sunt cei care finanțează, cu cât pot și ei, apariția acestor povestioare.

Oamenii de pe Patreon:

Emil • Vlad Valceanu • Bogdan Cucuteanu • Ion T. • Daniel Platon • Dragoș Petrovan • Mateescu Liviu • Bogdan Jianu • Lorant Line • Daniela Călărețu • Constantin Dinu • Oana C • BP • Andrei Zlaczki • Adrian Denitoiu • Georgiana Vlădulescu • Radu Dumitru • Cătălin Dinut • Melinda Teohari • Apostolescu Adrian • Dragoș Mone • Gigel • Dinu Serbănescu • Cristian A. • Ioan Frumuzache • Vlad Șerban • Răzvan Popa • Moise Nicolae

Oamenii cu PayPal:

Adrian Petcu • Marius Cristian Constantinescu • Mihai Magda • Mosteanu Costel • Florin Lațcu • Radu Flueras • I a Vasnic • Andrei Uricaru

M-au ajutat și: Vali Petcu (zoso.ro) • Andrei Crivăț.